

மல்லிகை

ஆசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா



15-3-67



உ ள் ள் ...

என்கோன்
ஆ. தம்பித்துரை
எஸ். வீரமணி
ஐ. ஆர். அரியநெத்தினம்
டொமினிக் ஜீவா
பாமா. இராஜகோயால்
மு. கனகராஜன்
திருமதி. சுபசிங்க
துரை. பனேகரன்
எழுதுகின்றனர்.



மலர்வழி

கலை, இலக்கிய மாநகர இதழ்

விலை சதம் 50



திருமண விழாக்களை,

மற்றும்

விசேட வைபவங்களை

உங்கள் ஞாபகத்தில்

என்றென்றும் வைத்திருக்க,

கலை கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளை, புத்தக
வெளியீடுகளை தொகுத்து நினைவுச்
சின்னங்களாக காலா காலமாகப்
போற்றிப் பாதுகாக்க.

உங்களது உருவங்களை புதுப் புதுக்
கோணங்களில் புகைப்படத்தில்
கண்டு களிக்க.

இந்தப் பெயரை எப்பொழுதும்
ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்.

சிட்டு போட்டோ

15, மணிக்கூண்டு வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

முன் ஏற்பாடு செய்தால் நிகழ்ச்சிகளை நேரில் வந்து
புகைப்படமெடுக்கலாம்.

“அடுதல் பாடுதல் சித்திரம்—கவி
யாதியினைய கலைகளில்—உள்ளம்
ஈடுபட்டுள்ளும் நடப்பவர்—பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி: 1.

பிப்ரவரி—மார்ச்—1967.

மலர்: 6.

கலை இலக்கியப் பெரு மன்றம்

சென்ற மாத மத்தியில் யாழ்ப்பாணத்தில் பல துறையைச் சேர்ந்த கலைஞர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து “கலை இலக்கியப் பெரு மன்றம்” என்ற பெயருடன் ஒரு கலை மன்றத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். இம்மன்றம் இன்றையச் சூழ்நிலையில் மிகமிகத் தேவையானதும், அத்தியாவசியமானதுமாகும். இதுநாள்வரை பல துறையைச் சேர்ந்த கலைஞர்கள் எந்தவித கட்டுப்பாடுமின்றி, எந்தவித ஒழுங்குமின்றி மூலைக்கொருவராகச் சிதறிக்கிடந்தனர். அத்துடன் அவர்கள் பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்கோ அல்லது ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்வதற்கோ எவ்வித அக்கறையும் காட்டவில்லை. இது அவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, வளர்ந்து வரும் கலை உலகிற்கும், தேசத்திற்கும் ஒரு நட்டமாகும்.

ஏனெனில், இன்று நமது கலை இலக்கிய வட்டாரத்தில் ஒரு புதிய சிந்தனைத் திருப்பம் உருவாகி, வளர்ந்து வருவதை உணரக் கூடியதாகவுள்ளது. “இது நான் பிறந்த பொண்ணாடு; இது எனது எழுத்தாளன் சிருஷ்டித்த புத்தகம்; இது எங்கள் நடிகர்கள் நடிக்கும் நாடகம்; இது எங்கள் ஈழத்துச் சகோதரியின் பரதநாட்டியம்; இது எங்கள் ஓவியரின் படைப்பு; இது எங்கள் நாட்டில் வெளிவரும் சஞ்சிகை; இது நமது நடிகர்களை, தொழில் நுட்பக்காரர்களைக் கொண்டு, நமது நாட்டிலேயே தயாரித்த சினிமாப்படம்.” என்று ஆரோக்கியமான சிந்தனை எங்கள் தேசத்

தில் பரவி வருகின்றது. எங்கள் தேசம் கலை, இலக்கியத் துறையில் முன்னேற வேண்டுமாக இருந்தால் அந்தக் கலைகளும் அதைப் படைக்கும் படைப்பாளிகளும் நன்கு மதிக்கப்பட வேண்டும்; போற்றிப் புகழ்ப்படவேண்டும் என்ற உத்வேகம் எமது ரசிகப் பெருமக்களிடம் நிறைய நிறையக் காணப்படுகின்றன. இதை யாருமே அலட்சியம் செய்துவிட முடியாத அளவிற்கு இன்று இந்தக் கோஷம் வலப்பெற்றுத் திகழ்கின்றது. இன்று உருவாகி வரும் இந்த ஆக்கபூர்வமான நல்ல சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு ஈழத்துக் கலைஞர்களுக்கு கட்டுப்பாடான ஒரு மன்றம் தேவை. இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்கமாகத் தோன்றியதே இக்கலை இலக்கியப் பெருமன்றமாகும். பரஸ்பரம் நல்லெண்ணமும் விடாமுயற்சியும் கலைவளர்ச்சிகளில் மிகுந்த மன ஈடுபாடும் கொண்ட கலைஞர்களை ஒருங்கு சேர்த்து இம்மன்றம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதுடன், திட்டமிட்டுப் பல வேலைகளையும் செய்ய ஆயத்தங்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

நாடகக் கலை ஒரு பக்கம் வளர்ந்து வருகின்றது. நாட்டியத்துறை இன்னொரு பக்கம் முன்னேறுகின்றது. இலக்கிய ஆர்வமும், செயலூக்கமும், நூல் வெளியீடுகளும் வேறொரு பக்கம் வளர்ச்சியடைகின்றன. சங்கீதத் துறையும் ஒவியக் கலையும் பிறிதோர் பக்கம் செழிப்படைகின்றன. இது நமது நாட்டுக் கலைகளில் இன்று எற்பட்டு வரும் பரந்த மறுமலர்ச்சியாகும். இப்பரந்த பலதரப்பட்ட கலை வளர்ச்சிகளை ஒருமைப்பாடான ஒன்றிணைப்பின் கீழ்க் கொண்டுவருவதே இம்மன்றத்தின் அடிப்படை நோக்கமாகும். இதற்கு மேலாக எங்கள் தேசத்து மக்கள் எங்கள் நாட்டுக் கலைகளையும் இலக்கியங்களையும் ரசிக்க ஆதரிக்க, வளர்க்க, ஒத்துழைப்புத்தர எப்போதும் ஆயத்தமாகவுள்ளனர். சென்ற காலங்களில் சென்னைக்குக் கலைக்காவடி தூக்கியவர்களும் அல்லது சென்னையில் இருந்து வருபவைகளுக்கு நிலபாவாடை விரிப்பவர்களும் இன்று தனிமைப்பட்டு நிற்கின்றனர். அவர்களை இன்று

ஆதரிக்க ஒரு நாள்தியில்லை. வெறும் சினிமாச் சலசலப்பு மோகமும் அழகிய பெண்களின் பலவர்ண அட்டைப்பட வியாபாரமும், சினிமாச் சிங்காரிகளின் சிறப்புச் சிறுகதைப் பம்மாத்தும் இனிமேல் ஈழத்தில் விலைபோக முடியாத சரக்குகளாகி வருகின்றன.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள வாழ்க்கை முறைகள், அதன் பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள். நமது மக்களின் ஆசாபாசங்கள் பேர்ராட்டங்கள். வெற்றி தோல்விகள் ஆகியவற்றையே நமது ரசிகர்கள் - நமது நாட்டவர்கள் விரும்பிப் பார்க்கவும், படிக்கவும், கேட்கவும் விரும்புகிறார்கள்.

இந்த நியாயமான அபிலாஷைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர உழைக்க முற்பட்டுள்ளதே இக்கலை இலக்கியப் பெரு மன்றத்தின் தோற்றுவாயாகும்.

மல்லிகை
ஆசிரியர்: டி.பி.என்.சி.ஜீவா



கலை
இலக்கிய
மாது இது

60, கஸ்தூரியார் வீடு, யாழ்ப்பாணம்

★

ஈழத்திலுள்ள
சிறந்த எழுத்
தாளர்களும் விமர்
சகர்களும், கலை
ஞர்களும் மாதா
மாதம் தொடர்ந்து
எழுதுவார்கள்.



தனிப்பிரதி: 30 சதம். வருட சந்தா: ரூபா 4/=



பலதீலும் பத்து

நாடோடிக் கதைகளின் முக்கிய கதாபாத்திரங்களாக பேசும் மிருகங்களே பெரும்பாலும் திகழ்கின்றன. மிருகங்கள் தமக்குள் நிச்சயமாகக் 'கலந்துரையாடுகின்றன'. ஆனால் இதற்கு இவை தமக்கே உரிய பிரத்தியேகமான 'பரி பாஷையை' உபயோகிக்கின்றன என்றால் எரும ஆச்சரியப்பட்டக்கூடும். ஆனால் இது உண்மை. இந்த விஷயம் குறித்து நடைபெற்ற ஆராய்ச்சிபற்றி 'நியூ' என்னும் பிரபல சோவியத் சஞ்சிகை நீண்ட கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. 'எதிரிகள்' தம்மை வேட்டையாடும்போது புலிகளும் சிங்கங்களும் 'சமிக்ளை கர்ஜனை' மூலம் வந்து கொண்டிருக்கும் ஆபத்துப்பற்றித் தமக்குள் முன்னறிவித்தல் கொடுக்கின்றன. தமது துதிக்கைகளையும், காதுகளையும், தலைகளையும் உபயோகித்து யானைகள் இருபதுக்கு மேற்பட்ட சைகைகளைச் செய்கின்றன. பூச்சிகளுக்குக் கூட சொந்த 'மொழிகள்' உண்டு. ஈய்கள், எறும்புகள், சறையான்கள், வெட்டுக்கிளிகள் ஆகியவை ஐந்து வகை சமிக்ளைகளைச் செய்கின்றன என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை 'காதல் கீதங்கள்' மீட்டுகின்றன. பெண்களை ஆண்கள் காமுறும்போது 'இன்பக் கிளர்ச்சிக் கீதங்களை'ப் பாடுகின்றன. எதாவது புற நிகழ்ச்சிகளால் இவை கலவரமடையும்போது அதற்கேயுரிய அறிகுறிகளையும் இவை தெரிவிக்கின்றன. ஒருதடவை ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒரு வெட்டுக்கிளியை ஒலிப்பதிவுக் கருவியில் பாட நிர்ப்பந்தித்தனர். அதன் பின்னர் அந்தப் பாடலை ஒலிபெருக்கி மூலம் ஒலிபரப்பினர். உடன் ஒரு பெண் வெட்டுக்கிளி பறந்து வந்து தனது ஆணழகனின் 'காதல் கீதம்' வந்த அந்த ஒலிபெருக்கியைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்ததடன் அதற்குள் துழையவும் இன்ப அவஸ்தையின் உந்துதலினால் முனைந்தது!



ஒரு கிளிக்கு வயது 150 ஆகிவிட்டது என்றால் நீங்கள் மூக்கில் விரலை வைத்து அழுத்துகிறீர்களா என்ன? 'வேஷ்'

என்ற பெயர் சூடிய இந்தக்கிளி தனது 150-வது பிறந்த தினத்தை சமீபத்தில் கொண்டாடியது. எப்படிப்பட்ட கொண்டாட்டம் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ராஜ விழாவே தான்! ஆறு போத்தல் உயர்தர மதுக்கள் மேசையில் கிண்ணங்களில் நிரப்பப்பட்டிருந்தன.

இந்தக்கிளி லெனின்கிராட்டை நாளிகள் முற்றுகை யிட்ட அந்த 900 நாட்களின் போது அந்த நகரத்தை விட்டுப் பிரிய மனமின்றி அங்கேயே இருந்தது. இன்றும் தான் நேசிக்கும் லெனின்கிராட்டிலேயே அது உல்லாசமாக வாழ்கின்றது.



நாவி முற்றுகை காலத்தில் ஏற்பட்ட பழக்கங்களில் ஒன்றைத் தவிர ஏலையவற்றை இந்த பாடும் தத்தம்மா மறந்துவிட்டது. தனது ஐயமானரின் இறகுப் படுக்கையில் படுத்து ஹாயாசத் தூங்குவதில் இதற்கு கொள்ளை ஆசை. இதை செல்லமாக வளர்ப்பவர் ஒரு நடிக்கை. 'கலியுஷா' வேக்ஷாவுக்கு தேவீர் கொண்டுவர் என்று இது கொஞ்ச மொழியில் கூவி அழைக்கின்றது!

14 வயது சாகித்திய கர்த்தாவும், பியானோ வல்லு னருமான லெகராவ் பெருஸியான் பெரவனில் முதல் தடவையாக அளித்த இசை நிகழ்ச்சியில் கேட்டோரை இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து ஒரு பெரும் பரபரப் பையே ஏற்படுத்தினார். இவரது இசை நிகழ்ச்சியை மீண்டும் நடத்துவது என்று இசைத்துறை நிர்வாகிகள் தீர்மானித்தனர்.

ஓவனஸ் செக்கிட்ஸியனின் இயக்குதலின் கீழ் இவர் மெஸர்ஸின் இசையை மீட்டினார். இளம் இசை மேதையை ரசிகர்கள் அடிக்கடி ஆனந்த கரகோஷம் செய்து வரவேற்றனர். மிக இளைஞராக இருந்த போதிலும், குறைந்த கால அனுபவமே உடையவராக இருந்த போதிலும் தனது நிகரற்ற ரூபக சக்தி மூலமும், உணர்வு வெளிப்பாட்டாற்றல் மூலமும் கைதேர்ந்த மாபெரும் இசை மேதைகளின் தெம்புடன் இசை மீட்டினார் என்று இசைத்துறை நிபுணர்கள் வியந்து கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

பெரமுஸியான் திபிலிஸியிலேயே தனது இசை அறிவைப் பெற்றார். பத்தாவது வயதை அடைய முன்னரே இவர் இசை உருவாக்க ஆரம்பித்தார். இரண்டு ஆண்டு



களுக்கு முன் இவரது பெற்றோர் யெரவனுக்கு வந்து குடியேறினார்கள். இளைஞனின் இசைப் புலமையை அவதானித்த ஆர்மேனிய இசைக் கர்த்தாக்கள் சங்கத் தலைவர்களிடம் மிரஸெயன் இவரைத் தனது மாணுக்கனுக்கிக் கொண்டார். பெரமுஸியானுக்கு பிரகாசமிக்க எதிர்காலம் உண்டென்று மிரஸெயன் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.



கண் பார்வை இல்லாத 16 வயது ஆங்கில யுவதி ரஷ்ய மொழியில் கௌரவங்களுடன் சித்தி அடைந்துள்ளார். அந்தகிபானதால் மாகரட் போர்ட், நேடியோ மூலமே ரஷ்ய மொழியைக் கற்றுக்கொண்டார். கண்பார்வை இழந்தவர்களுக்கான ரஷ்ய ஆங்கில அகராதி ஒன்றைத் தனக்குத் தந்துதவுமாறு இவர் லண்டனிலுள்ள சேரவியத் ஸ்தானிகராலயத்திடம் கேட்டுக்கொண்டார். இது வரவழைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது. 10 தொகுதிகளைக்கொண்ட இந்த அகராதி உலகிலுள்ள ஒரே ஒரு பிரதியாகும்.

நமது மூதாதையர்களின் மண்டைகள் நமது மண்டைகளின் அளவிலும் பார்க்கச் சிறியதாகும். 12-ம் நூற்றாண்டு முதல் 19-ம் நூற்றாண்டு வரையிலான 1501 மனிதர்களின் மண்டைகளை ஆராய்ந்த விஞ்ஞானிகள் இந்த முடிவுக்கு வந்துள்ளனர். ஆனால் வளர்ச்சிக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் சம்பந்தமிருப்பதாக இவர்கள் கருதுகிறார்கள்.



22 ஆண்டுகள் ஊழலாக இருந்த ஒருவர் இப்போது பேச ஆரம்பித்துள்ளார். பெல்கிராட்டிற்கு சமீபமாகவுள்ள ஒரு கிராமத்தில் வாழும் 67 வயது இவரின் கிரவ்ட்ஸோவே இவ்வாறு மீண்டும் பேச ஆரம்பித்துள்ளவராகும். வாரஸோவுக்கு வெளியே நடந்த யுத்தத்தின்போது டுகாய முற்றின் இவர் பேசும் சக்தியை இழந்தார் காலம் போகப்போக இவர் பேச்சுத் திறனைத் திரும்பவும் பெறலாம் என்று டாக்டர்கள் இவருக்கு தைரிய மொழி கூறியிருந்தார்கள்.



இந்த ஆருடம் இப்போது மெய்த்துவிட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக இவர் மீண்டும் ஒரு விபத்துக்குள்ளானார். கால்வழுக்கி நிலத்தில் வேகமாக விழுந்து மோதிக்கொண்டார். பூமாதேவி ஆத்திரப்படுவதற்குப் பதிலாக அன்பு சொரிந்தாள். இந்த விபத்து இழந்த பேச்சை இவருக்குத் திரும்பி அளித்தது. இவர் விழுந்த இடத்திற்கு இவரது நண்பர்கள்

ஒடோடிப் போனதும், 'என்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லுங்கள்' என்று அழுத்தம் திருத்தமாக வாய்விட்டுக் கூறினர். இத்தகைய சம்பவங்களை அவ்வப்போது வைத்திய விஞ்ஞானம் அறிந்துள்ளது.

ஹோர்ஜிய மலைக் கிராமமான கவாடியாவில் ஒரு அபூர்வமான சம்பவம் நடந்துள்ளது. 79 வயதான நாரி பெரிட்ஸேயின் 66 வயது மனைவி ஸுலையா ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றெடுத்ததுள்ளார். குழந்தைக்கு மாரிகா என்று நாமம் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இவள் இவர்களின் 8-வது பிள்ளையாகும். மூத்த மகள் எஸாமுக்கு வயது 30.



ஒஸ்டன்கிலோவில் நிர்மாணிக்கப்படும் டெலிவிஷன் கோபுரத்தை சோவியத் வெளிகாட்டுப் பத்திரிகையாளர்கள் பார்வையிட்டனர். உலகிலேயே மிக உயரமான டெலிவிஷன் கோபுரமாக இது இருக்கும்.

ராட்கூசு மெழுகுவர்த்தி போன்ற வடிவத்தைக் கொண்ட இந்த கட்டடம் இதுவரை 385 மீட்டர்கள் உயரத்திற்கு நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. சோவியத் ராஜ்யத்தின் 50-வது ஆண்டுத் தினத்தின்போது இதன் கோபுர உச்சியில் எஃகு கூடம் ஏற்றிவைக்கப்படும். அப்போது இதன் மொத்த உயரம் 533 மீட்டர்களாக இருக்கும். ஒஸ்டன்கிலோவில் இருந்து 120-150 கிலோ மீட்டர்கள் சுற்று வட்டத்திற்குள் வரமும் 120 லட்சம் மக்களுக்கு இந்த நிலையம் சேவை அளிக்கும்.



இக்கோபுரத்தின் உச்சியில் இருந்து மாஸ்கோவின் தோற்றத்தைப் பார்க்க முடியுமென்று இக்கட்டடத்தின் சிற்பியான கிக்கலாய் நிகிடின் பத்திரிகை நிருபர்கள் கட்டடத்தில் பேசும்போது தெரிவித்தார். வெவ்வேறு மட்டங்களில் மூன்று அவதானிப்பு மேடைகளும், சுற்றிவரும் சிறுண்டிச் சாலையும் அமைக்கப்படும். 11 ஆயிரம் தொன்கள் பலத்துடன் கூடிய கட்டடத்தின் மூலீடத்தை நிகிடின் பத்திரிகையாளர்களுக்குக் காண்பித்தார். புயற் சூறை காற்று கள் வீசியடித்தாலும் இக்கோபுரம் தலைசாயாது நிமிர்ந்து நிற்கும். வேண்டுமானால் 4 மீட்டர்கள் இது வளைந்துகொடுக்கலாம். இக்கோபுரத்தை நிர்மாணிக்கும் வேலையில் 800 தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். மூன்று வுப்புகளில் இவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்.

சோவியத் யூனியனிலுள்ள அஷ்கானியா நொவா மிருகக் காட்சி சாலையிலுள்ள ஊழியர்கள் கடந்த பல ஆண்டுகளாக மறி மானிலிருந்து பரல கறந்து வருகிறார்கள். இந்தப் பால் பசும்பாலிலும் பார்க்க கூடுதல் வளமிக்க ரசாயன சத்துக்கள் உள்ளதாகும் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்று மடங்கு கூடுதல் கொழுப்பும், 12 மடங்கு கூடுதல் புரடீன்சும் இதில் உள்ளன. இது கோடை காலத்தில் திறந்துவைத்த நிலையில் கூட நீண்ட காலத்திற்கு பசுமையாக இருக்கக்கூடியது. இதில் வியாதிகளைக் குணப்படுத்தும் மருந்துத்தன்மை உள்ளது. காசநோயையும், வயிற்று எரிகட்டிகளையும் குணப்படுத்த இது பெருந்தொகையான மக்களுக்கு உதவியுள்ளது.



150 பேர்கள் உணவு அருந்துவதற்குத் தேவையான தட்டுகள், தம்ளர்கள், கிண்ணங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட புராதன 'டினனர் செட்' டின் பகுதிகள் தென் கிர் கிளியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கி. மு. 1-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை இவை. இவற்றில் சில உடையாத நிலையிலுள்ளன. மற்றவை உடைந்ததுண்டுகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன.



★ ரூபக மாத்திரை.

இரு அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள்—டாக்டர் என். பி. பிளாட்னிகாப், டாக்டர் ஆல்வின் கிளாஸ்கி—ரூபக சக்தியை விருத்தி செய்யக்கூடிய ஒரு மாத்திரையைத் தாங்கள் தயாரித்திருப்பதாக அண்மையில் கூறினார்கள். மருந்தின் பெயர் மாக்னீசியம் பெமோலின். அதை எலிகளுக்கு கொடுத்துப் பரிசோதித்ததில் நல்ல பயன் இருந்ததாம். இப்பொழுதுமனிதர்களிடம் அதை பரிசோதித்ததும் வருகிறார்கள். மருந்து உண்டான சார அதிர்ச்சியைத் தவிர்க்கக் கற்றுக்கொண்டன; மேலும் கற்ற படிப் பிணையைப் பல மாதங்களுக்கு நினைவில் வைத்திருந்தன. மற்ற எலிகளுக்கு அது சில நாட்களுக்கே ரூபகம் இருந்தது.

மனித மூளையானது ஏறத்தாள 1,000 கோடி உயிரணுக்களால் ஆக்கப்பட்டது. அவற்றில் ஒரு பகுதியே ரூபகசக்திக்குப் பொறுப்பானவை. இந்த அணுக்கள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன? எவ்வாறு புதிய அறிவு அல்லது அனுபவம் பற்றிய நினைவுகளைச் சேமித்து வைக்கின்றன? இந்த விஷயம்பற்றி அண்மையில் தீவிர ஆராய்ச்சி நடந்துவருகிறது. டாக்டர் பிளாட்னிகாப் போன்ற சில விஞ்ஞானிகள் ரூபக சக்தியில் ரைபோரிபுக் கிளிக் ஆசிட்-ஆர்என்ஏ-என்ற ஒரு சிறப்பு ரசாயனப் பொருள் சம்பந்தப்பட்டுள்ளது என்றும் அதை அதிகப்படுத்துவதன் மூலம் ரூபக சக்தியை விருத்தி செய்ய இயலும் என்றும் நம்புகிறார்கள்.

சோவியத்—இலங்கை

கலாசார உறவுகள்

எஸ். லிகோவ்

(இலங்கையிலுள்ள யூ. எஸ். எஸ். ஆர். ஸ்தானிகராலய கலாசார அலுவலக முதல் காரியதரிசி)

ரஷ்ய—இலங்கை மக்களுக்கும் கிடைசிலான நட்புறவும், கலாசார உறவும் லீண்ட வரலாறுடையன. ஈழத்தின் பண்டைப் பெரும் கலாசாரத்தில் ரஷ்ய மக்கள் லீண்ட நெடுங்காலமாக பெரும் ஆர்வம் காட்டி வந்துள்ளனர்.

இலங்கைக்கு 1890-ல் விஜயம் செய்த செக்கோவியனும் வெரசயேவா, புனித ஆகியோரினும் எழுத்துக்கள் மூலம் ரஷ்யர்கள் இலங்கையோடு முதலில் பரிச்சயம் கொண்டனர். இலங்கையின் நாட்டுப் பாடல்களையும், இலக்கியத்தையும் சேகரித்து ஆராய்வதில் பேராசிரியர் ஐ.பி. மினியாயேவ் போன்ற எழுத்தாளர்கள் பெரும்பணியாற்றியுள்ளனர். இலங்கையின் மொழிகள், மதம், சித்தாந்தம், பொருளாதாரம், வரலாறுபற்றி இவர் நிறைய எழுதியுள்ளார். இலங்கையில் இவர் தங்கியிருந்தபோது பல கற்பனைக் கதைகளையும் ஐதீகக் கதைகளையும் புனைந்தார். இலங்கையின் நாட்டுப் பாடல்களை ரஷ்யாவில் ஆராய இது அடிப்படை அமைத்துக் கொடுத்தது.

1957-ல் சோவியத் யூனியனுக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் ராஜீக உறவு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதும், இதை தொடர்ந்து விஞ்ஞான-கலாசார ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டதும் நம்மிரு நாடுகளுக்குமிடையிலான உறவில் புதியதொரு அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்து வைத்தன. இதன் பின்னர் இரு நாடுகளுக்குமிடையில் வளர்ந்த கலாசார உறவுகள் இரு மக்களுக்கு மிடையிலும் நல்லெண்ணத்தை வளர்க்க உதவியதுடன் பரஸ்பரம் இரு கலாசாரங்களையும் வளப்படுத்தவும் உதவியுள்ளது. விஞ்ஞானிகளுக்கும், கலாசார விற்பன்னர்களுக்கு மிடையில் நேரடித் தொடர்புகளின் விருத்தி சோவியத்-இலங்கை மக்கள் ஒருவரையொருவர் கூடுதலாக விளங்கிக்கொள்ள உதவுகிறது.

சோவியத் மக்களுக்கு பிற நாடுகளின் மக்களுடன் நட்புறவும், கலாசார உறவும் கொள்வது மாபெரும் லெனின் உருவாக்கிய சோவியத் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் ஜீவாதாரமான கோட்பாடாகும். இலங்கை மக்கள் பால் சோவியத் மக்கள் பெரும் அனுதாபமும் நட்பு

புணர்வும் கொண்டுள்ளனர். ஈழத்தின் வரலாற்றிலும், கலாசாரத்திலும், விஞ்ஞானத்திலும் பெரும் அக்கறை காட்டுகிறார்கள்.

சோவியத் மக்கள் தம் தாயகத்தில் ஈழத்தின் கலைஞர்களையும், நடிகர்களையும், எழுத்தாளர்களையும், விஞ்ஞானிகளையும் உற்சாகத்துடன் வரவேற்றுள்ளனர். இந்துமா சமுத்திரத்தின் மரகத மணித்திருநாடாகத் திகழும் ஈழம்பற்றி கூடுதல் பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்த இவர்களுடன் நடைபெறும் சந்திப்புக்கள் உதவுகின்றன.

கடந்த சில வருடங்களுள் மார்டின் விக்கரமசிங்க, குணதாச அமரசேகர உட்பட பல பிரபல எழுத்தாளர்களும், டாக்டர்களும், கலைஞர்களும், நடிகர்களும் மற்றும் அறிஞர்களும் சோவியத் யூனியனுக்கு விஜயம் செய்துள்ளனர். சித்திரசேனா தலைமையிலான நாட்டிய நாடகக் கோஷ்டியினரின் கலாவிருந்து சோவியத் மக்களின் உள்ளங்களில் நிரந்தர முத்திரையைப் பதித்துள்ளது.

இலங்கைக் கலைஞர்கள் சோவியத் நகரங்கள் பலவற்றில் அளித்த கலாவிருந்துகளும், ஈழத்து ஓவியர்களின் சித்திரக் கண்காட்சிகளும், இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த சோவியத் கலைஞர்களின் கலா விருந்துகளும், திரைப்பட விழாக்களும் இரு நாட்டு மக்களுக்கும் இடையில் நேரடி உறவுகள் வளரப் பெரிதும் உதவிபுள்ளன. பால்ய ஓவியர் சேனநாயக்காவின் கைவண்ணம் கண்டு சோவியத் ஓவியப் பிரேமி

கள் சொக்கினர். இவரது சித்திரக் காட்சியைப் பார்த்தவர்கள் ஈழத்து சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். கொரியேவ், கொரவிமோவ், யொரவ்ஸ்லாவ்ஸ்கி, ஸுகம்வா மற்றும் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த ஓவியர்கள் ஈழத்தின் அழகையும் அதன் வனப்புறுமலைகளையும், மக்களின் வாழ்வையும் சித்திரித்துள்ளார்கள். இவர்களது படைப்புகளின் கண்காட்சிகள் இலங்கையில் வெற்றிகரமாக நடந்தன. மார்டின் விக்கரமசிங்காவின் 'கம்பெரலிய' என்ற நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்ட படம் சோவியத் மக்கள் மத்தியில் மாபெரும் செல்வாக்குப் பெற்றது.

இலங்கைபற்றிய புத்தகங்களுக்கு சோவியத் யூனியனில் பெரும் கிராக்கி யிருப்பது ஈழம் குறித்து சோவியத் மக்கள் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மார்டின் விக்கரமசிங்காவின் 'கம்பெரலியா'வினதும் சிங்கள—தமிழ் எழுத்தாளர்களினது சிறுகதைத் தொகுப்புக்களினதும் ஈஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள் விலைப்பட்டன. இலங்கையில் பரவலாக வாசிப்பதற்கான விஞ்ஞான மற்றும் நூல்கள் மாஸ்கோவில் ஆண்டு தோறும் வெளியிடப்படுகின்றன. 'இலங்கையின் ஜனத்தொகை' 'இலங்கையின் பொருளாதாரம் பற்றிய கட்டுரைகள்' என்ற இரு நூல்கள் கடந்த வருடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

சோவியத் பிரதிநிதிகளை இலங்கை மக்கள் மிகுந்த உற்சாகத்

துடனும் அன்புடனும் வரவேற்கின்றார்கள். யுரிகாரின், வலன்டெ தெரவுக்கோவா, ஆந்திரியன் நிக்கல யேவ், வலரி பைகோவ்ஸ்கி ஆகிய அண்டவெளி வீரர்கள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்துள்ளனர். சோவியத் யூனியனின் பிரபல மின்லக் டைனமோ உதைபந்தாட்டக் கோஷ்டியின் அற்புத விளை யாட்டை ஈழத்து உதைபந்தாட்ட ரசிகர்கள் கண்டுகளித்தனர்.

சோவியத் அறிஞர்கள் இலங்கைக்கு வருவது கிரமமானவழமையாகிவிட்டது. இலங்கை சர்வகலாசாலையில் சோவியத் நிபுணர்கள் பயிற்சி பெற்றுள்ளனர். இவர்களுள் பொங்கார்ட்-லெவின் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் பௌத்த ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டவர். சோவியத் யூனியனில் நடைபெறும் பௌத்த ஆராய்ச்சிகள்பற்றி இவர்கூட்டங்களிலும் வானொலியிலும் உரை நிகழ்த்தியுள்ளார், எண்ணிறந்த கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

பிரபல கிழைத்தேய வல்லுனர் பேராசிரியர் பலாபுஷேவிச் விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கான இலங்கைக் கழகத்தின் வருடாந்த மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டார். ஈழத்துச் சரித்திரம், கலாசாரம் பற்றிய சோவியத் யூனியனில் நடைபெறும் ஆராய்ச்சிகள்பற்றி இவர் விவரித்தார்.

சோவியத் உல்லாசப் பிரயாணிகள் கோஷ்டிகள் இலங்கைக்கு ஆண்டு தோறும் விஜயம் செய்கின்றனர். அறிஞர்கள், எழுத்

தாளர்கள், டாக்டர்கள், கலைஞர்கள், ஓவியர்கள் ஆகியோர் இந்தக் கோஷ்டிகளில் அங்கம் வகிக்கின்றார்கள்.

சோவியத் யூனியனில் சிங்களமும், தமிழும் கற்கப்படுவதுடன் இலங்கையில் ரஷ்ய மொழி கற்கப்படுகிறது. இது இரு மக்களுக்கு மிடையிலும் நல்லெண்ணத்தை வளர்க்க உதவுகிறது. மாஸ்கோ அரசாங்க சர்வகலாசாலை போன்ற உயர் கல்வி நிலையங்களில் ஈழத்து மொழிகள் கற்கப்படுகின்றன.

சோவியத் யூனியனில் கல்வி பயிலும் ஈழத்து மாணவர்களுக்கு ரஷ்ய மொழியில் கணிசமான பாண்டித்தியம் உண்டு. வெவ்வேறு துறைகளில் ஈழத்து மாணவர்கள் நிபுணத்துவம் பெற ஆண்டுதோறும் சோவியத் யூனியன் இலங்கை அரசாங்கத்திற்குப் பெருந்தொகையான ஸ்கலர்ஷிப்புகளை வழங்குகிறது. இப்போது 200 ஈழத்து மாணவர்கள் சோவியத் யூனியனில் கல்வி பெறுகிறார்கள். 30 பேர்கள் ஏற்கனவே பட்டம் பெற்றுத் தாயகம் திரும்பியுள்ளனர்.

சோவியத்—இலங்கை மக்களுக்கிடையில் நட்பையும், கலாசார உறவையும் வளர்ப்பதில் சோவியத்—இலங்கை நட்புறவுக் கழகமும், இலங்கை—சோவியத் நட்புறவுக் கழகமும் பெரும் பணியாற்றுகின்றன. அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான விஞ்ஞான, கலாசார ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தங்களோடு இந்த ஸ்தாபனங்களின் வேலைகள் உறவுகளை வளர்ப்பதில் பெரும் பாத்திரம் வகிக்கின்றன.

கவின் கலைகளில் மங்கல மகரம்

“கலா கேசரி”
ஆ. தம்பித்துரை

திரு. ஆ. தம்பித்துரை ஈழத்துக்குப் புகழ்தரும் சிற்பாசாரியார் இவர் திருநெல்வேலி ஆறுமுகம் அவர்களது மூத்த புதல்வராவார். தேர்களை உருவாக்குவதிலும், சிற்பங்களைச் செதுக்குவதிலும் வல்லவர். குரும்ப சிட்டி, சுளிபுரம், கொக்குவில் ஆகிய இடங்களில் அவரால் உருவாக் கப்பட்ட தேர்களின் வண்ணத்தைக் கண்ட கலைஞர்கள் அவருக்குக் “கலா கேசரி” என்ற பட்டத்தை நல்கிக் கௌரவித்தனர். பிரசித்தி பெற்ற தெல்லிப்பளை மஹாஜனுக் கல்லூரியில் ஓவிய ஆசிரியராகக் கடமை புரிகிறார். எனினும் தம் பரம்பரைத் தொழிலின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற அவர் எடுத்துக்கொண்ட பேருழைப்பால் மூன்று வருடத் துள் ஒன்றரை லட்சம் ரூபா பெறுமதியான மூன்று தேர்களை உருவாக்கினார். தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம், பிரான்ஸ் என்ற நான்கு மொழிகளிலும் ஓரளவு புலமையுடையவர். ஓவியக்கலை, சிறுவர் சித்திரம் தையற்கலைச் சித்திரங்கள் என்பவை இவர் எழுதிய நூல்களாகும்.

கலை சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைத் தெளிவாக இலக்கிய, சிற்ப, சித்திர அமைப்புகளில் அழகாக அவர் எழுதிவருகிறார். கலைகளில் தாமரை, கலைகளில் அன்னம் என்பவை அவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன. “கவின் கலைகளில் மங்கல மகரம்” என்ற அவரது இக்கட்டுரையை வெளியிடுவதில் மல்லிகை பெருமைப்படுகிறது.

“ஆனந்தம் ஆடரங்கம் ஆனந்தம் பாடல்கள்
ஆனந்தம் பல்லியம் ஆனந்தம் வாச்சியம்
ஆனந்த மாகிய ஆகில சராசரம்
ஆனந்தம் ஆனந்தக் கூத்துகந் தனுக்கே”

என்னும் திருமுலர் பாவிற் கிணங்க ஆனந்த வெறியிலேற்படும் உணர்ச்சியிக்கு உள்ளக் கிளர்ச்சியிலே உருவானது நடராசப் பெருமானின் சிலா விக்ரகம். இத்தகைய ஆனந்த அழகுணர்ச்சியும் அறிவும் தான் கலைஞரின் கலாசிருஷ்டிகளுக்கு அடிப்படையானவை. தெய்வ தத்துவத்தைப் பரப்பும் கலைகளுக்கு அழகு இயல்பாகவே நிறைந்துவிடுகிறது. இப்படியான இயல்பியைந்த இனிய கலைகளை இறைவழிபாட்டுடன் இணைத்துப் புனிதமாக்கி வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள் நமது முன்னோர்கள்.

‘பதப்படுத்திய விலங்குத் தோலின்மேல் அக்கினி தேவனின் சித்திரம் வரையப் பெற்றுள்ளது’ என இருக்கு வேதம் வர்ணிப்பதிலிருந்து கலை, கடவுள் வழிபாட்டுடன் ஆதியிலேயே இணைந்து விளங்கியதைக் காணலாம். மனிதனின் மனக்கிளர்ச்சிக்கும், புலன் உணர்வுக்கும், தூய்மை நெறி, பேரின்பநிலை ஆகியவற்றை ஏற்படுத்தும் பான்மையில் பல வரைமுறைகளைக் கவின் கலைகளுக்கு ஆன்றோர் வகுத்துப் போந்தனர். இந்திய நாகரிகம் பரவிய இடங்களிலெல்லாம் டிரே பரம்பரைப் பண்பாக அது விரிவடைந்து வந்ததால் இவ்வரைமுறைகள் சர்வ கலைகளிலும் பொதுவான ஒரே ஆதாரக் கருத்துகளை உள்ளடக்கியனவாக இன்றும் மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இப்பாரம்பரிய வரைமுறைகளுக்கு ஒப்பப் பல கலையம்சங்களைத் தங்களை ஆக்கக்களை அழகுசெய்யும் நோக்கத்துடன் கலைஞர்கள் கையாண்டு வந்திருக்கின்றனர். இத்தகைய அம்சங்களுள் மகரமும் ஒன்றாகும். இது நூற்றெட்டு மங்கலங்களில் ஒன்றாகவும் கருதப்படுகின்றது. சோதிடக் கலையிலும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ள மகரம் மேடம் முதல் எண்ணிய பன்னிரண்டு இராசிகளில் பத்தாவதாக விளங்குகின்றது. ஜீம்பங்கல மகரத்தில் சூரியன் பிரவேசித்ததும் உத்தராயண புண்ணிய கரலம் உதயமாகின்றது. அன்றைய நன்னுள்தான் மங்கல விழாவான பொங்கற் திருநாள். இந்த இராசியை இந்தியாவிலே மகரமீன் உருவாகவும், மேல் நாடுகளில் முன்பாகக் கொம்புகளையுடைய வெள்ளாட்டு அமைப்பிலும் சித்திரித்துள்ளனர். தனது பார்வை ஒளியினால் இனவிருத்தியைப் பெறுக்கும் மீனது பெருமையைக் கலைஞர்கள் போற்றுவதில் வியப்பில்லை. இதன் இனவிருத்தி இயல்பை நோக்கிற் கொண்டு போலும் கடைக்கண் நோக்கிதை பக்தகோடிகளின் இன்னல்களைக் களைந்து அருள் பாலிக்கும் பராசக்தியைப் பாரில் உள்ளார் மீனாகி எனப் பாராட்டி அழைக்கின்றனர்.

மதரை மீனாகியின் அருட்பார்வையை நித்தியமும் அருச்சிக்கும் கருத்துக் கொண்டதான் பாண்டியர் பாங்குடன் தனது விருதுக் கொடியில் மீனைப்பொறித்திருக்க வேண்டும். ஈசன் அருளைப் பெறுவதற்கு இசைக் கலையும் ஓர் ஏதுவாக அமைந்து விளங்கியதைச் சமய வரலாறுகள் வெளியிடுகின்றன. இன்னிசைத் திறன்களைத் தோற்றுவிக்க வல்லவற்றுள் ‘யாழ்’ என்னும் இசைக் கருவியும் ஒன்றாகும் என்பது ‘குழல் இனிது யாழ் இனிது’ என்னும் குறளால் நன்கு தெரிகின்றது. பேரியாழ், மகர யாழ், சகோட யாழ், செங்கோட்டி யாழ் என யாழ்வகைகளைச் செந்தமிழ் கற்பியங்களில் நால்வகையாகப் பகுத்துரைத்திருக்கின்றனர். மணி மேகலை, சிலப்பதிகாரம், சிவகசிந்தாமணி என்னும் நூல்களிலே மகரயாழ் எனவும் மகர வீணை எனவும் கூறப்படும் யாழ் பத்தொன்பது நரம்புகளை யுடையது. ‘யவனக் கைவீணை மகர வீணை’ எனப் பெருங்கதையிற்

கூறப்பெற்றிருத்தலால் இக்கருவி யவனபுரமாகிய கிரேக்க நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டதெனவும் எண்ண இடமுண்டு. இவ் விசைக் கருவி அன்றே மகர மீன் வடிவில் வனப்புற அமைக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து இசைக் கலையிலும் மகரம் வகிக்கும் உயர் நிலையை அறியமுடிகிறது. மகர யாழ் தேவ சபைகளிலும், அரச சபைகளிலும் பரத்குமாரர் முதலிய பெரிய செல்வந்தர்களின் இல்லங்களிலும் வாசிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

மிதிலை மாநகரிலும் மகர யாழ் வாசிக்கப்பட்டதென்பதை,

“ நெய்திரள் நரம்பிற்றந்த மழலையி னியன்ற பாடல்
தைவரு மகரவிணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்கக்
கைவழி நயனஞ் செல்லக் கண்வழி மனமும்செல்ல
ஐயநுண் ணிடைய ராடும் ஆடகவரங்கு கண்டார்”

என்ற இராமாயணப் பாடலால் அறியலாம். மகர மீன் வடிவில் யாத்த யாழ் தண்ணுமை தழுவித் தூங்குவதால் தசரத குமாரன் மிதிலை மாநகரூள் பிரவேசிக்க முன்னமே காதற் கடவுள் அங்கே தனது கணையைத் தொடங்கிவிட்டான் போலும்! ஏனெனில் மகரம் மன்மதனின் விருதுச் சின்னம்.

“ விரைமலர் வளியொடு கருப்பு வில்லெந்தி
மகரவெல் கொடிமைந்தன் திரிதர
நகரங் காவல் நனிசிறந் ததுவென்”

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகள் மூலம் காமனின் விருதுக் கொடியை இளங்கோவடிகள் இனிமையாகச் செப்புகிறார்.

இசையுடன் ஒன்றிய நடனக் கலையிலும் மகரம் மாண்புடன் மிளிர்ந்து விளங்குகின்றது. நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த நுணுக்கங்களைச் சிறப்புடன் செப்பும் சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுக் காதையிலே,

“ ஆடலும் பாடலும் பாணியும் துரக்கும்
கூடிய நெறியின கொளுத்துங் காலை
பின்னடியும் பிணையலும் எழிற்கையுந் தொழிற்கையுந்
கொண்ட வகையறிந்து கூத்துவருங்காலை”

எனவரும் அடிகளுக்கு எழுதப்பட்ட உரையின் வாயிலாகத் தெளிவாகின்றது. பின்னடி என்பது ஒற்றைக் கைக்கு ஆகுபெயராக நின்று அபிநயத்திற் பொருட்கையைக் குறிக்கின்றது. பிணையல் இரட்டைக்கை சேர்ந்த முத்திரைகளைக் குறிக்கும் தொழிற்கையாகும். ஒற்றைக்கை முத்திரைகள் முப்பத்து மூன்று வகைப்படும். அம்முப்பத்து மூன்றுள் மகர முகமும் ஒன்றாகும். ‘ஒற்றைக்கை மகரமாவது பெருவிரலும் சுட்டுவிரலும் கிமிர்ந்து கூட, ஒழிந்த மூன்று விரலும் தம்முள் ஒன்றி அதற்கு வேறும்

கிற்பது” என்கிறார் உரையாசிரியர். பதினெந்து வகைப்படும் “இரட்டைக் கை முத்திரைகளுள் மகரமுக மென்றது கபோத மிரண்டு கையும் அகம் புற மென்ற வைய்பது” என்றும் பகர்கின்றார்.

நாடக அரங்கிலே பார்த்து இரசித்த மகரத்தை இனிக்கட்டடக் கலை யிற் கண்டு களிப்போம். கலை வளர்த்த கற்பகப் பூந்தருக்களாக விளங்குகின்ற ஆலயங்களின் கோபுர வாயில்களிலும், மாடமாளிகைகளிலும், சிற்பக் கலைகளிலும், ஓவியங்களிலும் காட்சிதரும் மகர அம்சங்கள் பலவிதமான அமைப்புகளில் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளன. மகரத்தின் சிலை முதலைத் தலை போன்றும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் மூக்கு நுணி யானையின் துதிக்கையைப் போன்று இருப்பினும் சற்றுக் கட்டையாக மேல் நோக்கிச் சுருண்ட நிலையைக் கொண்டது. உடலும், வாலும் பறவையைப் போன்றுள்ளது. இஃது ஒரு பாணி. அனால், ஆதி இந்திய மரபின்படி மீனது உடலும் வாலும் துல்லியமாக விளங்கும் அமைப்பிலே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள மகரங்களை பருஷத்தாபி (Barahat)யில் காண முடிகின்றது. இத்துபி கி. மு. 200 வருடங்களுக்கு முற்பட்டது.

உருயாவலிய என்னும் சிற்ப நூலிலே மகரம் யானையைப் போன்ற துதிக்கையையும், சிங்கத்தின் கால்சீனையும், பன்றியின் காதுசீனையும், மீனது உடலையும் மேல்நோக்கி வளைந்த பற்களையும் வேலைப்பாடுடைய விரிந்த வாலையும் அனுமனது விழிகளைப் போன்ற கண்களையும் உடையது என்று வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. முதலை முகத்திற்குப் பதிலாக பல இடங்களிற் சந்த வளைவுகளுடன் கூடிய யாளி முகமும் இடம் பெற்றுள்ளது. ஈழத்திலே காணப்படும் மகரச் சின்னங்கள் அரைப்பங்கு யாளி போன்றும், அரைப்பங்கு முதலை போன்றும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. காற்பாதங்களின் அமைப்பு முதலையின் பாதங்களைப் போன்று காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள மகர அம்சங்கள் இந்தியாவிலிருந்து பெறப்பட்ட போதிலும், காலக்கிரமத்திற் சில மாற்றங்களைத் தனக்கேயுரிய பாணியிற் பெற்றுள்ளன என்பது சில சிங்கள ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து.

கோபுர வாயில்களை மங்கல மகரத்தைக் கொண்டு அலங்கரிக்கும் முறையை மகர தோரணம் என்று அழைப்பதுண்டு. இதைக் கவிச்சக்கர வர்த்தகி கம்பனே தனக்குரிய தனித்துவப் பாணியில் நயம் சொட்டச் சொட்டச் சொல்லுகின்றான். இராமனின் முடிசூட்டு விழாவுக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டதும், விழாக் கோலத்துடன் அலங்கரிக்கப்படுகின்றது அயோத்தி அங்கு முதலிடம் வகிக்கின்றது மகர தோரணம் எனப்பாடுகின்றான்.

“முதிரொளி யுயிர்த்தன முடுகிக் காலையிற்
கதிரவன் வேறொரு கவின் கொண்டானென
மதிதொட நிவந்தன மகர தோரணம்
புதியன அலர்ந்தன புதவராசியே”

சந்திர மண்டலத்தைத் தொடுவன போன்று உயர்ந்தும், புதியனவா யும் மகர தோரணங்கள் கட்டப்பெற்று விளங்கியதாம் அயோத்தி.

பக்கப் பார்வை (Profile) நிலையில் ஒன்றை ஒன்று எதிராக நோக்கிய வண்ணமுள்ள இரு மகரங்களின் வாய்களிலிருந்து வளைந்து செல்லும் வளைவையே மகர தோரணம் என்பார்கள். அந்த வளைவின் மத்தியிற் பாரம்பரியப் பாணியிலமைந்த சிங்கத்தலை எழிலுடன் மிளிரும். இந்த அலங்காரம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் சிங்களக் கட்டிடக் கலையில்— அதாவது வாயிற் கதவுகளின் மேலுள்ள பகுதிகளில்—தாராளமாக உப யோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. திராவிட சிற்ப முறையிலமைந்த யப்பகூவா அரண்மனை யன்னல் வாயில்களின்மேல் கண்கவர் வனப்புடன் செதுக்கப் பட்டிருக்கும் மகர தோரணங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. கண்டிய காலத் தைச் சேர்ந்த செங்கட்டிக் கட்டிடமான இலங்கா திலக விகாரையின் வாயில்களில் சிறப்புற அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மகர தோரணங்களும் கவின்பெறு கலையம்சம் பொருந்தியவை. கண்டி தன்தா மாளிகையிலும் இத்தகைய மகர தோரணங்களைக் கண்டுகளிக்கலாம். மேற்கு வாயிற் கத வின் மேல் விளங்கும் மகர தோரணம் குறிப்பிடத்தக்கது.

பொத்த ஆலயங்களான தாது கோப அமைப்பு முறையிலே, இரண் டாம் சுற்று வீதி மேடைக்கு ஏறிச்செல்வதற்குப் படிக்கட்டுகளைப்புடைய வாயில்களுள். அவ்வாயில்கள் நான்கு அங்கங்களைக் கொண்டவை. அவை சந்திர வட்டப் படிக்கல், சித்திரங்களமைந்த படிகள், துவார பாலகர்கள், கைபிடி வரிசைகள் என்பன. படிகளின் இரு மருங்கிலும் கைபிடித்தேறு வதற்கு அமைக்கப்படும் கைபிடி வரிசைகள் மகரம், யாளி, யானை முதலிய மிருகங்களின் அமைப்பு முறையிலும் உருவாக்கப்படுவதுமுண்டு. மகரத் தின் வாயிலிருந்து வளைந்து வெளிவரும் சித்திரக் கைபிடி வரிசைகளை மக ரக் கைபிடி வரிசைகள் (Mahara Balaustrades) என்பார்கள். சாதாரண மான மட்டக் கைபிடி வரிசைகளுடன் மகரக் கைபிடி வரிசைகளும் அது ராதபுரக் காலக் கட்டடங்களிற் காணப்படுகின்றன. தூபராம விகாரை அநுராதபுர உள்வளைந்த வீதியிற் காணப்படும் விகாரை ஆகிய இடங் களிற் காணப்படுபவை குறிப்பிடத்தக்கன. (தொடரும்)

★ பொன்னும் மணியும் பூண்டவனிடம் ஆண்டவன் இல்லை; காஷா யம் தரித்து கண்முடியிருக்கும் கபோதிகளிடம் ஆண்டவன் இல்லை; சேற் றில் இறங்கி மாட்டை ஓட்டி ஏர்பிடித்து இரைக்க இரைக்க உழும் ஏழை யிடம்தான் ஆண்டவன் இருக்கின்றான். பட்டப்பகலில், பதைக்கும் வெய் யிலில் ஓட்டிய வயிறுடன் பல்லைக் கடித்துக் கல்லை உடைக்கும் பாட்டாளி யிடம்தான் ஆண்டவன் இருக்கின்றான்.

—வங்கக் கவி ரவிந்திரநாத் தாகூர்.

எனைக் கொன்றுவிட்டாள்

யாழ்ப்பாணம் எஸ். வீரமணி.

1. தண்ணீர்க் குடத்தை இடுப்பில் வைத்தாள்—அவள்
தண்டை ஒலிக்க நடைநடந்தாள்
கண்ணின் கடைவிழி ஓரத்திலே—அவள்
காதலால் என்மனம் கிள்ளிச் சென்றாள்.
2. பெண்ணின் குலத்திற்குப் பொற்குடமோ?—அவள்
பொற்குடத்தில் இட்ட பொட்டதுவோ
பண்ணின் இனிய சுவையவளோ?—நல்ல
பருவ வழில் தவழ் பைங்கொடியோ?
3. தாமரைப் பூம்பாதம் முன்நடக்க—அந்தத்
தையலவள் மனம் பின்னிழுக்க
பூமலர்முகமும் நாணம் கொள்ள—ஒரு
புன்னகையால் எனைக் கொன்றுவிட்டாள்.
4. பின்னால் நெளிந்தாடப் பூவுமாட—அவள்
தன்னகமும் ஊஞ்சல் தானுட
மின்னலென வந்து என்னகத்தில் ஒளி
மின்வி மிளிர்ந்தோடிச் சென்றுவிட்டாள்.
5. ஓய்யாரமாய் ஒருகையை வீச—அவள்
ஓரக்கண்ணுல் காதல் ஜாடைபேசி
மையாலெழுதும் புருவம் வளைத்—தேசந்தன்
மையலை மூட்டி அத்தையல் சென்றாள்.
6. தேமதுரவிதழ் செந்தமிழோ?—இன்பச்
செந்தமிழின் சுவை தெள்ளமுதோ?
மாமதுக் கன்னங்கள் மார்பழுமோ?—அந்த
மங்கை சுமப்பது தேன்குடமோ?
7. கன்னால் கவிதையாம் கள்வியவள்—எனைக்
காணுவளோ கண்டு நாணுவளோ?
இன்னலகற்றிடும் இன்பத் தமிழ்க்—கன்னி
என்னுயிர்தான் கொண்டு சென்றனளே!

ஐரோப்பிய இலக்கிய அரங்கில் ஒரு பிரச்சனைக்குரிய எழுத்தாளராக இந்த 20-ம் நூற்றாண்டில் கணிக்கப்படுபவர் D.H. Lawrence ஆவார். எனவே விமர்சகர்கள் அவரைப்பற்றி இரண்டு விதமான கருத்துகளைக் கொண்டிருப்பது ஒரு புதுமையன்று.

மனிதனின் அடிமன உணர்வுகளுக்குத் தீனிபோடும் ஒரு ஒலி பெயர்ப்பாளர் (Phonographist) தான் லோறன்ஸ் என்று ஒரு சாரார் சொல்கின்றனர். மறு சாராரோ வெனில் அவரை 'ஏனையவர்களும் பின்பற்றக் கூடியதாகச் சில பரி

மன் பிராய்டின் Sigmend Freud மனித மன பண்பாடுகள், பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய மனோதத்துவ விளக்க ஆராய்ச்சிகள் விஞ்ஞான உலகிலேயே ஒரு புயலைக் கிழப்பியது.

லோறன்ஸ் தன் கருத்துக்களை இலக்கியத்திற் கையாண்டார். பிராய்ட் தன் கருத்துக்களை மனோதத்துவ சாஸ்திரத்திற் கையாண்டார்.

இன்று சில மனோதத்துவவாதிகள் பிராய்டின் சித்தாந்தங்களை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை- 'பிராய்டின் தத்துவங்களும், ஆராய்ச்சிகளும்

பிறமொழி எழுத்தாளர்கள்.

டி. எச். லோறன்ஸ்

ஐ. ஆர். அரியரெத்தினர்.

சோதனைகளைச் செய்த 'முன்னோடி' என்கின்றனர். இந்த இரண்டுவிதவாதங்களும் இன்னமும் முற்றுப் பெறவில்லை.

லோறன்ஸின் எழுத்துக்கள் மீது பல கண்டனங்கள் பொழியப்பட்டன. இங்கிலாந்தின் சுப்ரீம் கோர்ட்டு அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியான புத்தகங்கள் சிலவற்றை பல பல்கலைக்கழகங்களே பாட நூல்களாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இதே காலகட்டத்தில்தான் பிரபல மனோதத்துவ அறிஞரான சிக்

உலக மகாயுத்தம் முடிந்த நேரத்தில், அதாவது மனித சமுதாயம் தன் வாழ்வை சீர்செய்துகொள்ளாத ஒரு இக்கட்டான கால நிலையிலே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன' என்று அதற்கு அவர்கள் காரணம் கற்பிக்கின்றார்கள்.

மனோதத்துவ அறிஞர்களை இப்படியானதொரு விடயத்தில் முகன் முதலாக கவர்ந்தவர் பிராய்ட்தான் என்று எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்.

அதைப்போலவே இலக்கியத் துறையிலும் சில அடிமன உணர்வு

களைப்பற்றி லோறன்ஸ் எழுதிய போது விமர்சகர்கள் தாக்கீனர்கள் அந்த 'கரு'க்கள் இலக்கியத்துறைக்குப் புதியன என்பதலையே அத்தாக்குதலும் ஏற்பட்டது.

அங்கேயே தாக்குதல்களுக்குட்பட்ட லோறன்ஸின் சிருட்டிகள் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டால்— அவர் தரும் வியாக்கியானங்கள் சிலருக்கு அத்தமற்றவைகளாகத் தோன்றலாம். அது எப்படியாலும் லோறன்ஸ் போன்ற ஒரு இலக்கிய கர்த்தாவின் படைப்புகள் தமிழிலும் வரும்போது அதைப்பற்றிய கருத்துக்களும் மேற்கத்திய இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்டதைப் போலவே தமிழ் இலக்கிய உலகிலும் கூட உண்டாகும். எனவே புதிய விளக்கங்களையும், கருத்துக்களையும், வியாக்கியானங்களையும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கூறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். இந்த நிலை உண்டாகவே வேண்டும். மனித மன, ஆத்ம அந்தரங்கங்களை ஆராய்வது ஒரு உயர்ந்த கலைஞனின் பண்பு என்ற நிலையில் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் பிற எழுத்தாளர்க்குப் பின் தங்கியவர்களல்லர் என்பதனால் இப்படியான விவாதங்களும், கருத்துப்பரிமாறல்களும் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு உடனடியாகத் தேவை என்பதுவே உண்மையாக எண்ணக்கூடும். எனவே,

ஒரு கேள்வி:—

இப்படியொரு புயலைக் கிளப்பக் கூடியதாக என்ன புதுமை அல்லது தனித்துவம் டி. எச். லோறன்ஸின் படைப்புகளிலிருக்கின்றது?

லோறன்சுக்கு முன்பே சிலரைப்பற்றிய இப்படியான தர்க்கங்கள் இருந்து கொண்டதானே இருந்தன.

இளைஞர்களைத் தீய வழிகளில் இட்டுச் செல்கிறார் என்று வழக்கு மன்றத்தில் நிறுத்தப்படவில்லையா சோக்ரடீஸ்?—ஏன் தாந்தே, இரான் மிஸ், வால்டேர் போன்றார்க்கும் இந்நிலை ஏற்படவில்லையா? எனவே,

லோறன்ஸ் புதுமையாகச் சொல்லிவிட்டதுதான் என்ன?

விஷயம் இதுதான்: எழுத்தாளர்கள் இதுவரை மனிதனின் ஸ்பரிசு உணர்வுகளையும் ஏக்கங்களையும் போலவே, மனித மனத்திற்கு ஆத்மாவின் பாலுள்ள தொடர்பைப்பற்றியும் கருவாகக் கொண்டு எழுதிவந்தனர்.

ஆனால்—

'எந்த நேரத்திலும் மனிதனின் உணர்வுகள் ஒரே விதத்தில் இருப்பதில்லை. ஒருவன் சில வேளைகளில் ஒரு கதாநாயகனுக்கோ, இலட்சிய வாதிக்கோ உரிய பண்புகளோடும், நல்லொழுக்கத்தோடும் செயலாற்றுவான். அதே மனிதன் மாறான சில வேளைகளில் மிகவும் இழிவான முறையில் நீசத்தனமாக நடக்க முயல்வான்.

இக்கூற்று சரியா? தவறு? இன்றைய படைப்பிலக்கியக் கர்த்தாக்கள் இந்தவிதமான 'பரிசுத்த பயங்கரம்' பற்றி என்ன சொல்வார்கள்?—தேவ தூஷணம் என்று தான் குற்றம் சொல்வார்கள்.

ஆனால் காலம் மாறிவிட்டது. உள்ளதை உள்ளபடி சொல்ல

தையே சாதாரண மனோபாவம்கூட எதிர்பார்க்கின்றது. அதாவது 'அப்பட்டமான புண்ணியம்' அல்லது 'அப்பட்டமான பாவம்' இல்லை என்ற உண்மையே அது. இரண்டு பேர்களுக்கு எதிரெதிரானபாலார்க்கும் Sexes-ஏற்படும் மனோ ஒற்றுமையை நிரூபிக்க இது பொருந்தும்.

மன உந்தல் அல்லது பாலுணர்ச்சி காரணமாகவே ஆண்பெண்ணையும், பெண் ஆணையும் நாட ஏதுவாகிறது. இந்த உணர்வுகளே சந்ததி விருத்திக்கும் காலாக அமைகிறது. இந்த வ்ஷயத்தையே கரு'வாகக் கொண்டு இன்று ஏறக்குறைய எல்லா எழுத்தாளர்களுமே கதை எழுதுகிறார்கள். இருவர் காதலிக்கும்போது அந்த ஒரே கருத்தையே தூறுவிதமாக 'தெய்வீகமாக' சிருஷ்டிக்கிறார்கள். பொதுவாக இந்த உணர்வுகளே அற்ப ஆயுளள்ளவைதான்.

இந்த 'தெய்வீக' உணர்வுகள் அப்படியே பரிசுத்தமானதும், மகத்துவமானதும் தாமா?

உண்மையான வாழ்க்கையில் காதல் என்பது இவற்றிலிருந்து வெகு தூரத்திலேயே இருக்கின்றது. எனவே, ஒரு மனோதத்துவவாதியைப்போல எழுத்தாளனுக்கு இந்த உணர்வுகளைப்பற்றி விளக்கம் தந்து தன் வாசகன்முன் சமர்ப்பிக்கும் உரிமை இல்லையா?

அதைத்தான் லோறன்ஸ் செய்தார், அதுவும் மகா துணிச்சலுடன் செய்தார்.

இதை 'ஒலிபெயர்ப்பு' என்று சிலர் வர்ணிக்கலாம். ஆனால் டி. எச். லோறன்ஸ் ஆங்கிலத்தில்புகுத்திய இப்படியான ஆக்கங்கள் கிழைத்தேய மொழிகளிலும் சிருஷ்டிக்கப்படக்கூடியதே.



காதல் தெய்வம் அதிகாலையில் பொங்கு கடலின் நுரையிலிருந்து உதித்ததாக ஐதீகம் கூறுகிறது. சமீப காலத்திலிருந்து கடல் நுரை தீவிர ஆராய்ச்சிக்கு இலக்காகி வந்துள்ளது. இந்த கடல் நுரையில் முதன் முதலில் உயிர் ஜெனித்தது என்ற வீஞ்ஞானக் கருத்து ஒன்று உள்ளது. யுக்ரேனியன் விஞ்ஞானப் பேரவையின் தென் கடல் உயிரியல் நிலைய உறுப்பினர் லெயிட்லேவ் இக்கருத்தில் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டவா. புதிய தகவல் ஒன்றை இவர் தெரிவித்துள்ளார். சாம்பல் நிற நீஞ்ஞான வடிவுள்ள கடல் மீன் வகையின் தோற்றம் இதுவரை ஒரு புதிய புதிராகவே இருந்து வந்துள்ளது கடல் உயிரியல் நிலையத்தைச் சேர்ந்த ஓடஸ்ஸா விஞ்ஞானிகள் இந்த புதுரை விடுவித்துள்ளனர்.

இந்த ஆராய்ச்சி இவர்களை கடல் நுரைக்கு எடுத்துச் சென்றது. கடலின் அடிமட்டத்திற்கு இவர்கள் போனார்கள். இவர்கள் கண்டுபிடித்தது மீன் முட்டைகளை மட்டுமன்று; துணுக்குக்காட்டி மூலம் புதியதொரு உலகத்திற்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தனர். கடல் நுரையில் பல்லாயிரக் கணக்கான உயிரின வகைகள் இருப்பது அவதானிக்கப்பட்டது. கடல் நுரையில் ஓடஸ்ஸா விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்த உயிரினங்களும், தாவர இனங்களும் சமுத்திரத்தின் வாழ்வை நிர்ணயிக்கின்றன.



நாலும்

எனது கதா பாத்திரங்களும்

டொமினிக் ஜீவா.

எனக்கு மனிதர்களின் முகங்களை ஆழ்ந்து நோக்குவதிலேயே ஒரு விசித்திரமான ஆசை. மனித முகங்களே எனக்குத் தென்பூட்டுவன. ஏதோ ஒன்றிரண்டு முகங்களை எங்கோ சில சந்தர்ப்பங்களில் பார்க்க நேரிட்டு, அம்முகங்கள் என் அடி நெஞ்சில் பதியப்பட்டு, சின்னர் அந்த முகத்துக்குரியவர்களை என்னால் மறக்க முடியாமல் இருந்தால் அந்த முகத்துக்குரியவர்களே பின்னால் நானெழுதும் கதைகளில் கதா பாத்திரங்களாக வடிக்கப்படுகின்றனர். ஷோக்கெல்லோ கந்தையா ஆண்ணன். சின்னக்குட்டி, கஸ்தூரியார் வீதி முத்து முகம்மது, வீக் டேரியா ரோட்டுச் செபமாலே, ரிக்க ஷாக்காராச் சின்னட்டி, நிருபர் நித்தியலிங்கம், பண்டாரி, சுந்தரேசன், நடுங்கும் கரங்களால் படுமுடிச்சை

அவிழ்க்கும் முதுகிழவி, போஸ்ட் மென் ஆசீர்வாதம், பாரிஸ்டர் பரநிஷாப சிங்கம், வீரவாகு அம்மான், கரும்பலகை மனோகரன்-மாணிக்க வாசகன், திருமஞ்சனம், சாலையின் திருப்பம் மகிழ்ராஜா, மிஸ் மாலினி வேலுப்பிள்ளை ஆகிய பாத்திரச் சிருஷ்டிகள் இவர்களேதான்-நான் பார்த்துத் தெரிந்து மனதில் பதிய வைத்துக்கொண்ட அந்த, அந்த முகங்களுக்குரியவர்களேதான்!

இன்றும் வாழ்ந்துகொண்டு, வாழ்க்கையுடன் பல பல கோணங்களில் போராடியவண்ணம் தாங்களும் கதைகளில் அல்லது வாழும் இலக்கியத்தில் ஒரு பாத்திரமாகத் திகழலாம் என்பதைப் பூரணமாகவே நம்பாமல், நம்புவதை விட இதைப்பற்றியே அறிந்திராமல் இருக்கும் இம்முக மனிதர்களைத்

தான் நான் எனது கதா பாத்திரங்க ளாகத் தேர்ந்தெடுத்தேன். எனது கதைகளில் சிருஷ்டித்து நடமாட வைத்தேன்.

எனது காதில் விழும் குரல்கள் எல்லாம் மனிதக் குரல்களாகவே இருக்க வேண்டும் என ஆசைப்படு கின்றவன் நான். ஏனெனில் மனித குலத்தின் மாண்பும், மனிதத்துவத் தின் பண்பும், மனித வாழ்வின் சுபிட்சமுமே எனது இலட்சியங்கள். இந்த இலட்சியங்களை நான் வெறும் தத்துவ வடிவமாகப் பார்ப்பதை விடுத்து, இந்தத் தத்துவங்களாகவே நடமாடி வரும் வாழும் மனிதர்களை பார்க்க விரும்புகின்றேன். அவர் களது குரலைக் கேட்க ஆசைப்படு கின்றேன். பார்த்த, கேட்ட ஒரு சில மனிதர்களே ஒரு சில பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மனித வாழ்க்கையிலும், மனித னுடைய அடி மனதிலும் தோன்றும் ஆசைகள், ஆசாபாசங்கள், அந்த ஆசாபாசங்களின் எதிர் முரண் பாட்டு மோதல்களால் விளையும் மனச்சிக்கல்கள், அப்படி முடிச்சுக் கள் அவிழும்பொழுது அல்லது அவிழ்க்கப்படும்பொழுது ஏற்படும் மனிதனின் இதயத்து உணர்ச்சிகள் போன்றவைகளே எனது பாத்திரங் களின் குண இயல்புகள். செயற்கையான நடப்போ, போலித்தன்மை களோ இல்லாத குணசித்திர வார்ப்புகள்தான் சிருஷ்டி வெற்றியின் முழு இரகசியமாகும். சுயமா உப தேசம் புரிபவனைவிட, வாழ்க்கை யுடன் தீரமாகப் போராடி, வாழ்ந்து காட்டுவனே பாத்திர சிருஷ்டிக்கு முழுமுதல் மூலம்.

கருத்துக்களைச் சொல்ல எப் பொழுதும் வார்த்தைகளை மாத்திரம் நான் அதிகம் நம்பியிருப்ப தில்லை. வசன அடுக்குகளின் மூலம் உணர்ச்சி ஓட்டத்தின் பேதங்களை யும், எண்ணக் கருத்துக்களையும், கதாபாத்திரத்தின் பாத்திரப்பண்புக ளையும் வெளிப்படுத்திவிட முடியாது. அடிப்படையான மனிதமன உணர்ச்சிகள் பின்னப்பட்ட சம்ப வக்கோர்வைகளினாலும் நுட்பமான செயலாக்கத்தினாலும் அக்கலா சிருஷ்டிகளில் மெல்லத் தொனிக் கும் மெளன சமிக் கைகளினாலும் மாத்திரமே உயிர்த்துடிப்பான ஜீவன் ததும்பும் பாத்திரங்களைப் படைக்க முடியும். அவையே அம ரத்துவ சிருஷ்டிகளாகவும் திகழும். மக்கள் மனதில் என்மென்றும் நீலித்து நிற்கும்—இப்படியான பாத்திரங்களைப் படைக்கவே நான் பெரிதும் முயன்று வருகின்றேன்.

திருடுவதும், ஏமாற்றிக் கள் அருந்துவதும், இரந்து வாழ்வ துமே உலகில் இழிவான செயல் கள். இருந்தும் இப்படியானவர்கள் மத்தியில் நான் சில மனிதமுக்களை யும் பார்த்திருக்கிறேன். மற்றும் படி சமுதாயத்திற்குப் பயன்படக் கூடிய எந்தத் தொழில்களுமே இழி வானவையல்ல. தொழில்களை— தொழில் செய்பவர்களை—இழிந்த வர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் எனக்கருது பவர்களையே நான் மிகமிகக்கீழான வர்கள் என நம்புகின்றேன். தொழில் செய்து பிழைப்பது அது எந்தவிதத் தொழிலாக இருந்தாலும் சரி, அது உண்மை மனிதனுக்குக் கேவலமில்லை. இழிவுமில்லை.

இதுவே எனது இலக்கிய சித்தாந்தம். இதுவே மனிதகுல சத்திபம். இந்த இலக்கணத்துக்குரிய இலக்கணமாகத் திகழும் பாத்திரம்தான் செபமாலே. இவர், எனது 'தள்ளுவண்டி' என்ற கதையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் நகரசுத்தி தொழிலாளி. மறக்க முடியாத மனித உருவம் இவர்.

அழகாகப் பேசத் தெரியாத— எழுதத் தெரியாத—இலட்சக்கணக்கான பாமர மக்களின் வாழ்க்கையிலே அற்புதமான சிறுகதைக் கருவூலங்களும் அதிசயமான காவியக் கருவுருவங்களும் பொதிந்தபோய்க் கிடக்கின்றன என்பதை நான் மனிதர்களைப் படித்ததினால் தெரிந்து கொண்டேன். வெகுஜனத்தொடர்பு எனக்கு இந்தவாய்ப்பைத் தந்தது. துட்பம் செறிந்த கலைக் கண்ணோட்டத்துடனும் திறந்த இதயத்துடனும் கூர்மையான காதுகளுடனும் அருவெரூப்பற்ற உள்ளத்துடனும் அணுகும் எந்தக் கலைஞனுக்குமே கற்பனை வெண்புரவி வேண்டியதில்லை. இதற்கு உதாரணம் 'ஞானம்' என்ற கதை. ஷோக் செல்லோ கந்தையா அண்ணன் அக்கதையின் பாத்திரம். இன்றும் மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் ஓடுசுமக்கும் காட்சியைக் காணலாம்.

நான் அதிகமாகப் பழகிய மக்கள் மிகமிகச் சாதாரண மனிதர்கள். நானும் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவன். இவர்களில் பலர் அடிப்படை மனித உரிமைகளே மறுக்கப்பட்டவர்கள். இவர்கள் அப்பாவிகள். நேர்மை,

உண்மை, எளிமை நிறைந்தவர்கள். கல்லூரிப் படிப்போ, புத்தக அறிவோ இல்லாமல் இருந்தும் கூட உற்சாகமும், சகிப்புத்தன்மையும் பெருந்தன்மை நிறைந்த தொண்டாளரும் கொண்டவர்கள். நெருக்கடியான நேரங்களிலும் பூரண மனிதர்களாகவே செயல்படுபவர்கள். இப்படியானவர்களில் ஒருவர்தான் 'பாதுகை'யில் வரும் முத்து முகம் மது. இதற்கு மாறான போலி வேஷ நடிப்புடன் மகா பெரிய மனித போர்வையில் தேசத்துக்கே துரோக மிழைக்கும் சந்தர்ப்பவாதக் கும்பலும் இந்த நாட்டில் இருக்கவே இருக்கின்றது. உச்சர கால நிலையில்தான் இந்தக் கும்பலின் பிரதிநிதிகளினுடைய சுயரூபம் வெளிப்படும். இப்படியாகத் தன்னைத்தானே இனங்காட்டிக் கொள்பவர்தான் பாரிஸ்டர் பரந்ரூப சிச்சர். இலங்கையில் நடந்த வகுப்புக் கலவரத்தைக் கண்டு வெருண்டு பிரித்தானிய நாட்டிற்குக் கப்பலேறிப் போன அவர் அங்கு கண்ட ஜனநாயகப் பண்பாடே 'தீர்க்கதரிசி' கதை.

துணிகரமாகவும், எளிமையாகவும், அதே சமயத்தில் ஆழ்ந்த துண்ணிய உணர்வு பூர்வமாகவும் சிருஷ்டிக்கப்படும் சிறு கதைகளில்—அக்கதைகளில் நடமாடும் பாத்திரங்களில்—ஒரு தனி அழகு மிளிரும் ஒருவகைத் தனிச்சுழிமே தோன்றும். வயோதிபத்தால் நடக்க முடியாமல் புத்தகக் கடை தேடி நடந்துவந்து, நடுங்கும் கரங்களால் படுமுடிச்சை அவிழ்த்தெடுக்கும் கிழவிதான் படுமுடிச்சின் கதா

நாயகி. இக்கதைக் கிழவியையும், சம்பவத்தையும் நானே நேரில் அனுபவித்தேன். பெரிய கடையிலுள்ள புத்தகக் கடைதான் அக்கதையின் கதைக்களம்.

வாழ்க்கையோடு எரிந்து போனவர்கள், வாழ்க்கையையே எரித்துக் கொண்டவர்கள், வாழ்வின் துன்பச் சமை தாங்காமல் தயரத்தின் இருண்ட குகைமார்பிற்குள் தங்குகாது முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டவர்கள் போன்றோரை ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். இவர்கள் எல்லோரையும்விட என் இதயத்தைக் குலுங்கவைத்த திருநாமம் தான் குளோரியா பெர்ரி. 'வெண்புரு' என்ற உண்மைக் கதாபாத்திரம் இவள். கடமைக்கும் செழிப்பான இளமையின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு மிடையே நடந்த போராட்டத்தில் கடமை வென்றது. அந்த இனிய வெண்புருவின் உயிரே சிதைந்தது.

வாழ்க்கையையும், மக்களையும் அவர்களின் துணிகரமான செயல்களையும் அத்தியந்த வாத்தலயத்துடன் நேசிப்பவர்களில் நானுமொருவன். வாழ்க்கைக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், கல்விக்கும், அல்லல் கிடைக்கும் அறிவொளிக்கும் முட்டுக்கட்டை போடுவோரை—போட முனைவோரை—எதிர்த்துப் போராடுவதில் எனது வலிமைமிக்க பேனாவின் ஆற்றலை பயன்படுத்த நான் என்றுமே பின்னிற்பதேயில்லை. இவைகளுக்கு எதிரான கருத்துக்களையும் உபதேசங்களையும் நான் மதிப்பதுமில்லை. எனது

இக்கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சம்பவம் ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் நடந்தது. குழந்தைகளுக்குரிய மருத்துவப் பகுதியில் நின்ற நாகரிகத்தமிழ்க் கனவான் ஒருவர், "கண்டசாதி நின்ற சாதிகளுடன் என் பிள்ளைகளை விட்டுப் படிப்பிக்க மாட்டேன்!" எனச் சொன்னார். இதை எனது காதிப்படக் கேட்டதும் என் இரத்தம் கொதித்தது. இக்கருவே தான் 'பாபச் சலுகை' எனச் சிறுகதை உருவம் பெற்றது.

பண்டார நாயக்காவும், கொத்தலாவலையும் பழைய சேனநாயக்காவின் மந்திரி சபையில் சுகமந்திரிகள். ஆனால் பரஸ்பரம் விரோதிகள். இவர்களது துவேஷம் பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியே இவர்களது கார்ச் சாரதிகளையும் தொற்றிக்கொண்டது. ஒரு நாள் கார் டிரைவர்கள் இருவரும் கடடிப் புரண்டனர். பத்திரிகைகளிலும் இச்செய்தி வெளிவந்தது. இதுவே 'அவர்களும்—இவர்களும்' என்ற கதையாக உருவாகியது.

"கொழும்பு மா நகரமா? அற்புதமான, அழகிய பட்டினம். தென்கிழக்காசியாவில் மிகச்சிறந்த நகரங்களில் ஒன்று கொழும்பு!" என மேலை நாட்டுப் பிரமுகர் ஒருவர் நமது நாட்டின் தலைநகருக்கு நற்சாட்சிப் பத்திரம் வழங்கியதைப்பத்திரிகையில் படித்துப் பார்த்தேன். எனக்குள்ளேயே நான் இதைப்பற்றித் தர்க்கித்துக் கொண்டேன். என் உள்ளுணர்வு எதிர்வாதம் செய்தது. 'கொச்சிக்கடையும் கறுவாக்

காடும்' உருக்கொண்ட விதமும், ஹாபர் தொழிலாளி அப்புறமாயி யின் தோற்றுவாயும் இந்தத் தர்க் கத்தின் அறுவடையாகும்.

எனக்கு ஒரு பத்திரிகை நிருப ரைத் தெரியும். ஈண்ட நாளை ய பழக்கம். செய்தி சேகரிப்பதில்புலி. இருவரும் பல சந்தர்ப்பங்களில் மோதுப்படுவதுமுண்டு. ஆனால் திற மையையும் துண்ணிய ஆற்றலையும் பொறுத்தளவில் என் மனதில் என் றுமே ஒரு தனி மதிப்பு அவர் மீது. தனது வேலையை மிகக் கெச்சித மாகவும், துட்பச் செறிவுடனும் செய்து முடிப்பதில் தனித்திறமை வாய்க்கப்பெற்றவர் இவர். இடையிடையே தொழிலுக்கேதுவாகக் கயிறு திரிப்பதில் யுகா மன்னன். மேல் நாட்டில் பிறந்திருக்க வேண்டியவர். நமது நாட்டின் அதிர்ஷ்டமோ அல்லது மேலைத் தேசங்களின் துரதிரிஷ்டமோ இந்த நாட்டில் அவதரித்துவிட்டார். அவரது பெயர் தான் நிருபர் நித்தியலிங்கம். இவரை நீங்கள் சந்திக்க வேண்டுமாக இருந்தால் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் நடமாடித் திரியும் இவரைக் காணலாம். அல்லது 'செய்தி வேட்டை' என்ற எனது சிறு கதையில் இவரது குண இயல்புகளைத் தரிசிக்கலாம்.

நான் தினசரி எனது தொழிலகத்திற்கு நடந்து போகும்போது, தினம் ஒரு பிரகிருதியைச் சந்திப்பது வழக்கம். முன்னால் மாடுகள் ஊர்வலம் போக, பின்னால் பூவரசம் தடியுடன் 'ந்தா...! ந்தா...!' என மாடுகளை விரட்டிய வண்ணம் கெந்

திக் கெந்தி நடைபோடும் இந்தப் பிரகிருதியின் உண்மைப் பெயர் கிட்டினன். ஈண்ட நாட்களாக நான் இவரை அவதானித்து வந்தேன். வாய் நிறைய வெற்றிலை போட்டுக் குதப்பிக்கொண்டு, புளிச் புளிச் என துப்பிக்கொண்டு வீதி அனைத்துக்கும் தன்னைத்தானே சக்கரவர்த்தியாக முடிசூடிக்கொண்டு கிட்டினன் நடந்துவரும் காட்சியே-அற்புதம், அற்புதம்!

நண்பர் நிருபரிடம் ஒரு நாள் கதையோடு கதையாக இவரைப்பற்றிச் சொன்னேன். அவரும் இவரைப்பற்றிக் கவனித்து வருவதாகச் சொல்லி, ஒரு நாள் தியேட்டருக்கு முன்னால் கடலைக்காரியிடம் பாக்கு வெட்டியால் அடி வாங்கிய புதிய சுவாஸ்யமான சம்பவத்தையும் நிருபர் எனக்கு நம்பத்தகுந்த புதுத் தகவலாகச் சுடச்சுடச் சொல்லி வைத்தார். அதையும் இதையும் இணைத்தேன். முற்றவெளியைக் கதைக்களமாக அமைத்துக்கொண்டேன். 'முற்றவெளி' என்ற கதை உருவாகிவிட்டது. சின்னக்குட்டியன் என்ற பாத்திரம் எனது கதா பாத்திரங்களில் சிறந்தவனாகச் சிறுஷ்டிக்கப்பட்டுவிட்டான்.

எழுதுவதிலேதான் நான் இன்பம் காணுகின்றேன். எழுதும் பொழுது எனக்கேற்படும் மன மகிழ்ச்சியும் இதய எழுச்சியுமே என்னைப் பொறுத்தவரை சுவர்க்கசுகம். எழுத எழுதத்தான் எனக்கு வாழ்வே சுவை நிரம்பியதாகவும், அர்த்தபுஷ்டியுடையதாகவும் விளங்குகின்றது.

தினசரி எனக்குப் பலவகைப் பட்ட கடிதங்கள் வருவதுண்டு. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், எனக்குக் கடிதம் தரும் தபால் சேவுகளில் இளைஞன் ஒருவன் அடிக்கடி வருவான். எனக்குக் கடிதங்களைத் தரும்பொழுது அவன் விசித்திரமாக என்னைப் பார்ப்பான்; சிரிப்பான். நானும் சிரிப்பேன். நட்பு வளர்ந்தது. கூடவே எனக்கொரு கதைக் கருவும் மனதில் உதித்தது. இன்று எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்துகொண்டு அவன் தனது கடமையைச் செய்துகொண்டிருக்கலாம். பல இலக்கிய ரசிகர்களின் நெஞ்சில்போஸ்ட்மேன் ஆசிரவாதம் ஜீவத் துடிப்புமிக்க பாத்திரமாக நின்று நில்லுவான் என்பது நிண்ணம். 'சிலுவை'யின் தோன்றும் கதா பாத்திரம் இவனேதான்.

எனது மைத்துனர் ஒருவர் கிளி நொச்சியில் வசிக்கிறார், நானும் அவரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள், தனது புத்திரர்களால் அன்பு செலுத்தப்படாத ஒரு கிழவன் அவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார். அவரும் அன்பு செலுத்திப் பராமரித்தார். திடீரெனக் கிழவன் காரினால் மோதுண்டு இறந்துவிட்டார். உயிருடன் அன்பிற்காகவும், அதுதாபத்திற்காகவும் ஏங்கிய கிழவனுக்கு மக்கள் மரணச்சடங்கை மிகக் கோலாகலமாகச் செய்து முடித்தனர். புத்திரர்களே முன்னின்று பாடை சுமந்தனர். இது நடந்த நிகழ்ச்சி. வீரவாகு அம்மான் உருவாகி விட்டார், 'வாய்க்கரிசி' கதை பிறந்துவிட்டது.

நாம் பார்க்கும் சிறு சம்பவம், நாம் கேட்கும் ஒரேயொரு வசனம், சேகரிக்கும் சின்னஞ்சிறு தகவல், நமக்கு ஏற்படும் ஒவ்வொரு அநுபவம், நாம் சந்திக்கும் மனிதர்கள் ஆகிய சகலவற்றிடமிருந்தும் நமக்கு வேண்டிய ஜீவத்தாதுவைக் கிரகித்துக்கொள்ள வேண்டும். அத்துடன், எல்லாவற்றிலுமிருந்து கற்றுக் கொள்ளவும் வேண்டும். மக்கள் கலைஞன் இப்படியாகத்தான் உருவாகி வருவான். நாம் கற்றுக் கொள்ளும் இச்சிறு விஷயங்கள் அந்த அந்தச் சமயங்களில் அநாவசியமாகப் பட்டாலும் ஒரு காலமுமே வீண்போவதில்லை. எதிர் பாராத சமயங்களில் அடிமனதில் பதியப்பட்டுள்ள இச்சிறு சம்பவங்களே கைதந்து உதவும்.

இரவு மணி ஒன்று. திடீரென சின்னம்மா வீட்டிலிருந்து பிலாக் கண ஒலி. பதறித்துடித்துப் போய் ஓடி விசாரிக்கிறேன். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து தந்தி வந்திருக்கின்றதாம். மனதில் ஊமை நடுக்கம், காலையில் பிரசவத்திற்காகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த சின்னம்மாவின் மகள்மகேஸ்வரிக்கு அபாயமாம். உடன் வரவும் எனத் தந்தி கூறுகின்றது. ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைகிறோம். உண்மை நிகழ்ச்சி இதுதான். இதற்குக் காலும் தலையும் வைத்து ஓட்டினேன். தம்பிப்பிள்ளை கொக்குவில்லில் இருந்து நடையை எட்டிப் போடுகிறான். பூமணி ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் சுகமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். 'குறளி வித்தை' உருவாக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி இது.

மனிதன் எவ்வளவுதான் நாகரிகம் பேசினாலும், பண்பாட்டைப் பற்றிச் சொன்னாலும் தனிமையில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணிடம்—அதுவும் அவள் அழகிய கவர்ச்சிகரமான கன்னிப் பெண்ணாக இருந்து விட்டால்—எப்படி எப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்ளுகின்றான் என்பதை ஒரு சில சம்பவங்கள் மூலம் புரிந்து வைத்திருந்தேன். எனக்கு ஒரு பெண்ணைத் தெரியும். அப்பெண் ஒரு பொது இடத்தில் கடமை புரிகிறாள். அவளுக்கு ஏற்பட்ட சின்னஞ்சிறு அநுபவங்களைக் கோர்வைப் படுத்திப் பார்த்தேன். என்னிடம் நிறைந்துள்ள வார்த்தை வளங்கள் அத்தனையையும் பயன்படுத்தி புதிய உருவம் கொடுத்தேன். புதிய முறையிலும் புதுப்பாணியிலும் அக்கதையையும், கதைக்குரிய அக்கதாபாத்திரமான மிஸ் மாலினி வேலுப்பிள்ளையையும் தோற்றுவித்தேன். 'காகிதக் காடு' பிறந்துவிட்டது.

கடைசி, கடைசியாக—

என்னுள் கிளர்த்தெழுந்த எதோ ஒரு தனித்துவமான சக்தி என்னுள் குடைந்து குடைந்து என்னை எழுதத் துண்டியது' அது சூழ்நிலையாகவும் இருக்கலாம் அல்

லது மக்களின் தொடர்பாகவும் இருக்கலாம். அச்சக்தியை இன்னும் பிரகாசப்படுத்தி, வலிமைபெறச் செய்வதற்காகவே நான் இயங்கி வருகிறேன். நேற்றிருந்த நான் இன்றோ, இன்றுள்ள நான் நாளையோ இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகவும், தினசரி புதுப்புது வழிகளில் உழைக்கிறேன். அந்த உழைப்பில் சங்கமித்த பாத்திரங்கள் தான் இவர்கள். இன்னும் பலர் இருக்கின்றனர்.

நான் எங்கு பிறந்தேனோ, எங்கே மனிதனானேனோ, எங்கே மனிதனாக மதிக்கப்பட்டேனோ, எவர் எவர் என்னை நேசித்தது மாதிரிமல்ல, எனது இதயத்தையேதங்களது பண்பு நிறைந்த செயல்களால் குளிப்பாட்டிச் சுத்தப்படுத்தினார்களோ அவர்களைப்பற்றியே—அந்த மறக்கப்பட்ட ஆனால் மறக்க முடியாதவர்களைப் பற்றியே எழுதினேன். என் நெஞ்சில் நிறைந்தவர்களையே சிறுஷ்டித்தேன்.

நான் வேறு, எனது கதாபாத்திரங்கள் வேறு எனப் பிரித்துப் பார்த்துவிட முடியாது. ஏனெனில் நான்தான் அவர்கள், அவர்கள் தான் நான். இதில் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?



முதன் முதலில் சந்தித்தேன்

பாமா இராஜகோபால்

நான் அவர் செயலைக் காதலித்தேன்! வாரா வாரம் அவர் செய்துகொண்டிருந்த 'புதுமை' அந்த மனிதர் மீது அடங்காத மனப்பித்தை எனக்கு ஏற்படுத்திவிட்டது.

அப்போது வயதம் அப்படி! யார் சொல்லையும் கேட்காத பொல்லாத வயது என்பார்களே, அந்தப் பதினெட்டு வயதுதான் அந்த மனிதர் செய்துகொண்டிருந்த புதுமையில் மயங்கி, என் நெஞ்சை அவரது செயலிடம் பறிகொடுக்க வைத்தது.

எழுத்தாளருக்கும், ரசிகருக்கும் மிடையில் முதல் முதலாக ஏற்படும் தொடர்பு காதலருக்கிடையில் ஏற்படும் ஒரு பிணைப்பை ஒத்ததாக இருக்குமென்பது அனுபவம் தந்த பரடம்!

அந்த வகையில் நான் அவருடன் நடாத்திய 'காதல் நாடகம்' என் வாழ்வையே திசை திருப்பி விட்டது!

'புதினம்' என்ற பத்திரிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. நான் அப்போது கல்லூரி மாணவன். வேறு எந்த ஈழத்துப் பத்திரிகையைத்தான் வாங்கத் தவறிலுமாம், இந்தப் புதினத்தை வாங்கத் தவற மாட்டேன். அப்படியொரு மோகம்!

'புதினம்' அப்போது ஏதோ ஒரு வகையில், ஒவ்வொருவாரமும் புதுமையாக வந்துகொண்டிருந்தது. எழுத்திலும், அமைப்பிலும், விஷயங்களே அணுகும் முறையிலும் புதுமை சொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நான் அப்போது பத்திரிகைகளுக்கு எதையுமே எழுதாத காலம். எழுத்துலகத் தொடர்பும் கிடையா. ஒருஎழுத்தாளருடன் அதுவும் நான் படித்த கந்தரோடைப் பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் அவர் மாத சஞ்சிகை யொன்றை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் — அவருடன் சிறிது தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஈழத்து எழுத்துலகப் பற்றி அவர் ஏதாவது சொல்லுவார். அப்போது அவர்தான் — அவர் சொல்வதுதான் 'ஈழத்து இலக்கியமரக' நம்பிவந்தேன்.

அவரிடம்தான் 'புதினம்' நடாத்தும் வரதரைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் எப்படியிருப்பார்? அவர் குணம் எப்படி? என்பதையெல்லாம் ஒவ்வொரு முறையும் அந்த எனக்குத் தெரிந்த 'ஒரேயொரு எழுத்தாளர், ஆசிரியர்' ரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வேன். வரதரைப்பற்றி, மாணசீகமாக என் இதயத்தில் வைத்துப் பூஜித்து வந்த அந்த மனிதரைப்

புற்றி—கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட விபரங்கள் அவர்மீது எனக்கிருந்த மதிப்புத் தரத்தை மேலே, மேலே உயர்த்திக்கொண்டே போனது. அவர் எழுத்துக்களை ஒரு முறையென்ன—பல முறை படித்தேன். படித்துச் சுவைத்தேன்.

அந்தச் சமயத்தில்தான் என் சிறிய வாழ்க்கையில் நடந்துமுடிந்த —என்னைப் பலவிதத்தாலும் பாதித்த—என்றுமே மறக்க முடியாத—அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. அந்த நாடகத்தில் இரு வருடங்களாகக் கதாபாத்திரமாக நின்று ஆடிய வளை வைத்து, வைத்து என் வேதனையை எழுத்தாகத் தீட்டினேன்! என் பூஜகருக்கே என் வேதனைக் 'கதை'யை அனுப்பிவைத்தேன்,

ஒரு வாரமாகவில்லை. என் இனிப் 'வரதர்' ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். ஒரு முறையா, இரு முறையா.....பல முறை திரும்பத் திரும்பப் படித்தேன். கடிதத்தை வைப்பதும், மீண்டும் எடுப்பதும், வைப்பதும்.....

“உங்கள் சிறு கதை புதினத்தில் வருவதற்காக எடுத்துக் கொண்டேன். உங்கள் வசன நடை நன்றாக இருக்கிறது. தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வந்தால், ஈழத்து சிறு கதை எழுத்தாளர்களிடையே உங்கள் பெயரும் சேர வாய்ப்புண்டு. முடிந்தால் யாழ்ப்பாணம் வரும் போது நேரில் சந்திக்கவும்”

—இதுதான் அவர் கடிதத்தின் சுருக்கம்.

அந்த ஆனந்தா அச்சகத்தின் கடைசியில் பல வேலைகளை ஒரே நேரத்தில் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் 'மினி' மனிதர் ஒருவர் முன்போய் நிற்கிறேன். புதுமை வரதரை அப்பொழுதுதான் முதன் முதலில் நேரில் பார்க்கிறேன். தசாவதானிதான் அவர்.

பெருத்த மரியாதையுடன், பயபக்தியுடன், யாரோ ஒருவர் கொண்டுவந்து வைத்த பைலை ஒரு கணம் பார்ப்பதில் முழுகிவிட்டார் அவர். பல வேலைத் தொந்தரவுகளில் ஆழ்ந்து போய்விட்ட அவரை எப்படியோ என்னைப் பார்க்க வைத்துவிட்டேன். பெரிய வெற்றி தான்!

என்னை யார் என்று அவருக்கு சொல்லி அறிமுகமாக்குவதற்கு முன்பே, அவர் சிரிக்கிறார், நான் சிரிக்கிறேன். அவரது அடக்கமான சிரிப்பு, 'கெம்ப' விட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவரது தலைமயிரின் அழகு, புதுமையான அவர் முகம்..... யாரையும் அவர் மீது உடனடியாக ஒரு மதிப்பை வைக்கத் தான் செய்துவிடும்!

“நான்தான் பாமா ராஜ.....

—சொல்லி முடிப்பதற்குள், 'இரும், இரும்' என்று அடக்கமாக (அவர் சொத்தே அதுதானே) எனக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடியதாகச் சொல்கிறார்.

என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது,..... நான் 'புதுமை' மனிதர் முன் பேசமுடியாத மௌனியாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

அவர் என்னைப் புரிந்து
கொண்டு பேசுகிறார்:

“நீர் நல்லாக எழுதுகிறீர்;
உம்மை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது,
புதினத்துக்கு சிறு கதை மட்டுமல்ல
.....புதினத்தில் வருவது போன்று
பல விஷயங்கள் வாரா வாரம் நீர்
எழுதலாமே!”

பத்திரிகையில் இருப்பவர்கள்
யாராவது நல்லதாகச் செய்தால்
அதனை வெளிப்படையாக பாராட்
டக் கூடாது என்ற ஒரு பெரிய பத்
திரிகைத் தத்துவத்தை-நான் அந்த
உலகில் நுழைந்த பிறகு அனுபவத்
தால் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஆனால்
வரதர் அன்று என்னை மனம்
திறந்து என் திறமையைப் பாராட்டி
யதை என் வாழ் நாளில் என்றுமே
மறக்க முடியாது!

புதினத்துக்கென்று ஆனந்தா
புத்தகசாலைக்குள்ளிருந்த நனி க்
காரியாலயத்துக்குள் அழைத்துச்

சென்று அங்கு அப்போது தனது
உதவி ஆசிரியராயிருந்த தானையடி
சபாரத்தினத்தை எனக்கு அறி
முகம் படுத்திவைத்தார்.

முதற் சந்திப்பையே பயனுள்ள
தாக்கீதிட்டார். அதன் பிறகு புதி
னத்தில் சிறு கதை தொடக்கம்,
‘செக்ஸ்’ வரை பலபல பெயர்களில்
வாராவாரம் எழுதித் தள்ளினேன்.

திறமையுள்ளவர்களை பயன்
படுத்தி, அவர்களிடம் வேலை வாங்கி
னாலும் அவர்களுக்கு அத்துறையில்
பயிற்சி கொடுத்து, அவர்களைத்
துக்கி விடுவதில் வரதர் மிகச்
சிறந்த கலைஞன்!

பத்திரிகை உலகத்தையே என்
வாழ்க்கைக்காக நம்பி அந்த உல
கில் ஏதோ ஓரளவு செய்யக் கூடிய
வகை இருக்கிறேனென்றால் அது
என் மதிப்பிற்குரிய வரதர் என்று
இனியும் சொல்லித்தான் தெரிய
வேண்டுமா?



75 வயதான பாட்டி துப்பாக்கி தூக்கி வேட்டையாடுகிறார் என்
றால் நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? நம்பாமல் என்ன செய்வது? இதோ அந்த
ஆச்சி. பெயர்: அனுடஷ்கிண. இந்த குடுகுடு கிழம் 40 கரடிகளை வேட்டை
யாடியுள்ளது. என்ன முக்கில் விரல் வைக்கிறீர்களா?

அது வேட்டைப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். தனது தந்தையிட
மிருந்தே இவர் வேட்டையாடும் வேட்கையைப் பெற்றார். ஆனால் 47-ஊது
யப்பதில் பிள்ளைகளைல்லாம் பெரியவர்களான பின்னர்தான் இந்த ‘குல்’த்
தொழிலை இவரால் செய்ய முடிந்தது. முப்பது ஆண்டுகளாக இவர்
வேட்டையாடுகிறார்.

பாம்பின் விஷம் அதே அளவு எடையுள்ள தங்கத்திலும் பார்க்க
கூடுதல் விலை மதிப்புள்ளதாகும். ஒரு கிராமின் விலை 160 ரூபிகள்.

பாம்பிலிருந்து அதன் விஷத்தை கறந்தெடுக்கும் முறையை டாஷ்
கண்ட் மிருகக் காட்சிசாலை ஊழியர்கள் முதல் முதலில் கண்டுபிடித்தனர்.
கடந்த வருடத்தில் நிபுணர்கள் ஒரு கிலோ கிராம் காய்ந்த விஷத்தைச்
சேகரித்தனர்.

தர்மாவேசம்!

மு. கனகராசன்.

தினமும் அதிகாலையிலேயே விழித்துக்கொள்வேன் நான். அதே நிலையில் பாயிற் கிடந்தவாறே குப்புறம் புரண்டு தலைமைத் தூக்கினால்

இலட்சுமி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். உயர்த்திய அவளின் கரம் என்னை ஆசீர்வதிக்கும். அந்தச் சந்தன விரல்களிலுள்ள மலர். “நான் என் வாசத்தையெல்லாம் மிறருக் காகவே பரந்த வெளியெங்கும் துவி விடுவதைப்போன்று, நீயும் உன் ஆற்றலை நல்லவர்களுக்காகப் பயன்படுத்து” என்று சொல்வதைப்போல என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும். அன்றலர்ந்த தாமரையில் அவள் நின்று கொண்டிருப்பாள்—முத்துக்கள் சேர்க்கும் பேஷையாக என் மனம் மாறியதைப் போன்ற தெளிவு என்னை ஆக்கிரமிக்கும். என் கைகள் தாமாகவே குவியும். இது தினசரி நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. அந்தப் படத்தில் அப்படியொரு உயிர்த்துடிப்பு.

என்னைச் சுற்றி எத்தனை அலுமாரிகள், அவற்றில்தான் எத்தனையெத்தனை நூல்கள். கடையின்முற்பகுதியான வாசற்புறத்தில் எத்தனையோ அலுமாரிகளிருந்தாலும், உட்பகுதியில்—கடைசியாக—இருக்

கும் அந்த அலுமாரிகளின்தான் எனக்குப் பிரியம். பக்திதான்! அந்த அலுமாரிகளில் அத்தனையும் கலை, இலக்கியச் செல்வங்களல்லவா இருக்கின்றன.

இரவு படித்த நூலை எடுத்து அது இருந்த அலுமாரிக்குள் வைப்பேன். பாயைச் சுருட்டிக்கொண்டு பிற்பகுதிக்குச் செல்வேன். எல்லாக் கடமைகளையும் பூரணப் படுத்தி விட்டு கதவுகளைத் திறப்பேன்.

முதலாளிவருவார். மலர்களின் பரிசுத்தமும், ஊதுவத்திகளின் மென்மையும், சாம்பிராணியின் நறுமணமும் அவரை வரவேற்கும். —இங்கே புத்தகம் வாங்க வருவோர்க்கு ஒரு கலைக்கூடத்துள் பிரவேசிக்கும் உணர்வை யூட்டுவது என் கடமையல்லவா?

எனக்கு இங்கே கிடைக்கும் சம்பளம் சொற்பமானதுதான். அதற்காகவா நான் இங்கே இருக்கிறேன்? அதற்கு மேலாக என் மனதிற்கும், அறிவுக்கும் கிடைக்கின்றனவே ஐசுவரியம்—அதுவே என் செல்வம்!

எத்தனை அறிஞர்கள், எவ்வளவு கலைஞர்கள்! அப்பப்பா..... அவர்களுடனெல்லாம் பேசுவதே முத்துக் கூடையுள் வைரம் தேடுவ

தைப் போலத்தான். இனிய அனுபவங்கள். கலையாகட்டும், விஞ்ஞானமாகட்டும், அரசியலாகத்தானிருக்கட்டும்..... இவர்களுக்குத்தான் அவற்றிலெல்லாம் எத்தன்மையான தெளிவான சிந்தனை! அவர்கள் அம்புதமான மனிதர்கள் தான். மனிதர்களா? அம்புதமான மானிடர்கள்.

அந்த மானிடரில் ஒருவர்தான் முருகானந்தம். முருகானந்தம் அடிக்கடி வருவார், நிறைய புத்தகங்கள் வாங்கிச் செல்வார்.

அவரின் வருகை குறைந்தது. அவர் வந்தால் ஏதாவது இலக்கியப் புத்தகம் கேட்பார்; இல்லாவிட்டால் விமர்சன நூல்களைத் தேடுவார். குறைந்தபட்சம் அவர் கேட்பது தரமான ஒரு சிறு கதைத் தொகுதியாகவாவது இருக்கும். அதற்கெல்லாம் பதிலாக நான் ஏக்கத்தோடு அவரின் முகத்தைத்தான் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. என் பார்வையின் பொருள் 'படைப்பவருக்குப் புரிபாமலா இருக்கும்?'

ஒரு நாள் முருகானந்தம் வந்தார். அவர் கேட்ட புத்தகங்கள் இருக்கவில்லை. சுற்றிலும் பார்த்தார். வார்னிஸ் அட்டைகளுடன் கூடிய புத்தகங்கள், வண்ணத்துக் கொருசிதமாகப் பொம்மைகளைப் போல தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றையெல்லாம் கண்டு அவரின் விழிகளில் அக்கினித் துண்டங்கள் ஜலித்தன. முருகானந்தம் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டவர். சுண்டி எடுத்த ஒரு கலைஞரின் பண்பல்லவா அது. என்றாலும் அவர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்.

'சினிமா ஏடு' என்ற பெயர் பண்ணிக்கொண்ட சில சில்லறைச் சஞ்சிகைகளையும், சிங்காரிகளின் படங்களைத் தாங்கிய இதழ்களையும் எழுபதுசதத்துப் புத்தகங்களையும் காட்டி 'இந்தக் குப்பைகளையெல்லாம் குவியல் குவியலாக வரவழைக்கிறீர்களே.....?' என்று கேட்டார்.

'அதைத்தானே ஐயா நிறையப் பேர் வாங்குகிறார்கள்' என்றார் முதலாளி.

'சர்ப்பம் அழகாக இருக்கின்றதே என்று உங்கள் சூழ்ந்தை கேட்டால் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவீர்களா?'—இது முருகானந்தம்.

'இங்கேயே நீங்களெல்லாரும் நிறைய புத்தகங்களை எழுதினால் நாங்கள் ஏன் இவற்றை விற்கின்றோம்'—முதலாளியின் பதில்.

'வயிறு வளர்ப்பதற்காக இப்படிச் சில்லறைத்தனமாக எழுத எங்களுக்குத் தெரியாது'—முருகானந்தத்தின் கலை.

முதலாளி சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். எனவே முருகானந்தமே கேட்டார்: 'வெளியேயிருந்து மூன்றாந்தரப் புத்தகங்களாகவே வரவழைக்கின்றீர்களே, எவ்வளவோ அருமையான நூல்களிருக்கின்றனவே அவற்றில் கொஞ்சமாவது எடுப்பிக்கக் கூடாதா.....?'

'அதையெல்லாம் யார் ஐயா வாங்குகிறார்கள்' என்ற பதிலே சொல்லமுடியாத பதிலைக் கேள்வியாகக் கொட்டினார் முதலாளி.

‘இப்போ நான்கேட்கிறேன்’
 ‘ஒன்றிரண்டு புத்தகங்களே
 எடுத்தால் பார்சல்செலவே தேரது’
 இந்தப் பொருளாதாரப் பிரச்
 னையை முருகானந்தத்திடம் பேசு
 கின்றாரே என்று எனக்கு வேதனை
 யாயிருந்தது. என்ன செய்வது?

முருகானந்தம் படியிறங்கிப்
 போய்விட்டார். மூங்கில் காட்டைப்
 போல துப்பறியும், ஆபாசப் புத்த
 கங்கள் காற்றில் சலசலத்து ஆடிய
 படி தொங்கின—அழகிய மூங்கிலுக்
 குள் நச்சுச்சுண்ணைப்பல்லவா இருக்
 கிறது. இது ஏன் பலருக்குப் புரிவ
 தில்லை.

அவர் போனபின் ‘பாவம்
 பிழைக்கத் தெரியாத மனுஷன்.
 இந்தப் புத்தகங்களிற் சிடைக்கும்
 லாபத்தைக் கண்டால் இவரே புத்
 தக வியாபாரம் தொடங்கிவிடுவார்’
 என்றார் முதலாளி.

சொல்லப்போனால் கொள்ளை
 லாபம்தான். சில புத்தகங்கள் இங்கே
 விற்கவேண்டிய விலை குறிக்கப்பட்
 டிருந்தாலும் அதனிலும் கூடிய
 விலைக்கல்லவா விற்கிறார்கள். இது
 கமிஷனைவிட வரும் லாபம். ஆமாம்
 கொள்ளை லாபம். சில புத்தகங்களை
 ரூபாய்க் கணக்கிலும் கூடிய
 விலைக்கு விற்பதுண்டு. இவற்றை
 விட இருதயமற்ற செயல் என்ன
 வென்றால்—மூன்றாந்தர மொழியில்
 கூறுவதனால் ‘ரௌடித்தனம்’—
 இந்தியாவில் நமது ஒரு ரூபாயின்
 மதிப்பு 67 சதமாகவிருந்தும் இங்கே
 அதன்படி விலை குறைக்கப்படாதது
 தான். ஆனால் பணம் என்னவோ
 ரூபாய்க்கு 67 சதம் என்ற விகிதத்
 திற்றான் அனுப்பப்படுகிறது.

சில வாரங்களுக்குப் பிறகு
 தன் நண்பரின் புத்தகம் என்றுசிறு
 கதைத் தொகுதியொன்றில் சில
 பிரதிகளைக் கொண்டுவந்து வைத்
 தார். அதன்பின் ஒரு நாள் வந்து
 பார்த்தபோது அந்தத்தொகுதி அவ
 ரின் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை.
 அவையத்தனையும் விற்பனையாகி
 விடவில்லை. கட்டாக ஒரே இடத்தில்
 தான் இருந்தன. ஆனால் அவற்றின்
 மீது—மறைத்துக் கொண்டு ஒரு
 வார்னிஸ் புத்தகம் இருந்தது. ஒரு
 தடவை அவற்றை எடுத்துத் தெரி
 யக்கூடியதாக வைக்கலாம் என்று
 நான் எடுத்தபோது முதலாளிகண்டு
 விட்டு, ‘அப்படியே இருக்கட்டும்’டா
 அதையெல்லாம் எவன் வாங்கப்
 போறான்’ என்றார்.

தான் வைத்த புத்தகங்களை
 மறைத்துக்கொண்டு வேறொரு புத்
 தகமிருந்ததைக் கண்டார் முருகா
 னந்தம். அந்தப் புத்தகம் ‘ராக்ஷ
 சக் கதை மன்னன்’ என்பார் எழு
 தியது. அந்த ராக்ஷசக் கதை மன்ன
 னின் வேறு பல புத்தகங்களும் அலு
 மாரியில் வரிசையாக அடுக்கி வைக்
 கப்பட்டிருந்தன. இதைக் கண்ட
 முருகானந்தத்துக்கு ஆத்திரம்
 காய்ந்த சருகில் பற்றிய தீயாய்
 ஜுவாலித்தது. அப்படியான இருட்
 டடிப்பின் காரணத்தைக் கேட்டார்.
 வார்த்தைகள் தடித்தன. ‘எவ
 னய்யா உங்கள் புத்தகங்களை வாங்
 குறன்’ என்ற பழைய மந்திரத்
 தையே சொன்னார் முதலாளி.—
 கடைசியாக முருகானந்தம் சொன்
 னார்:—

‘முதலாளி ஒரு சில சதலாபத்துக்
 காக வக்காலத்து வாங்குகிறீர்கள்.

பரவாயில்லை.....ஆனால் உங்கள் வீட்டில் நடக்கும் நல்லதோ கெட்டதோ நாங்கள்தான் வருவோம்—எவனும் கப்பலில் வரமாட்டான்'. முருகானந்தம் போய்விட்டார்.

li

வெகு காலத்துக்குப்பிறகு முருகானந்தம் வந்தார். தான் ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப் போவதாகக் கூறி அதற்கு ஒரு விளம்பரம் தந்து உதவ வேண்டும் என்றார்.

‘எத்தனை கலரில் அட்டைப்படம் போடப்போகிறீர்கள்?’ முதலாளியின் கேள்வி.

‘மூவாண்டைப் போடத்தான் வேண்டும்’

‘எந்த சினிமா நகைத்திரங்களின் கட்டுரைகள் வருகின்றன?’

‘.....கலைஞர்களைக் கௌரவிக்க வேண்டியதுதான். அதற்காக அவர்கள் எழுதுவதாகச் சொல்லி அர்த்தமில்லாத விஷயங்களைப் பிரசுரிக்க நான் விரும்பவில்லை’

‘நடிகைகளின் படங்களாவது போடுவீர்களா?’

‘ஒரு தரமான இலக்கியப் பத்திரிகை நடத்தவேண்டும் என்று தான் நான் இதைத் தொடங்கியிருக்கிறேன்’

‘ரொம்ப சந்தோஷம் ஆனால் பாருங்க மிஸ்டர் முருகானந்தம், இந்த வருடம் எல்லாப் பத்திரிகைகளுக்கும் விளம்பரம் கொடுத்து விட்டேன். அடுத்த வருஷம் வாருங்கள் பார்ப்போம்’

இதைக் கேட்டு முருகானந்தத்தின் முகம் அப்படியொன்றும்

அதிர்ச்சியைப் பிரசவிக்கவில்லை. அவர் எழுந்து போனார்.

சிறிது நாட்களாக அவர்கடைப்பக்கம் வரவில்லை. அவரே வந்தால் தானே தரிசனம் கிடைக்க. எனக்கென்ன ஓய்வு தரப்படுகிறதானென எங்காவது அவரைச் சந்தித்துப் பேச!

சுறுசுறுப்பான யாழ்ப்பாணத் தெருக்களின் போராட்டங்களை விளையாட்டு மைதானங்களின் இளமையை, சுப்பிரமணியம் பூங்காவை முற்றவெளியின் அஞ்சி அழகை, முனிரப்பர் ஆலயத்தின்புனிதத்தை மாலையின் சுந்தரத்தையெல்லாம் அனுபவிக்க நான் கொடுத்து வைக்காதவன். இந்த மண்ணில் பிறந்த எனக்கு, இந்த மண்ணை அரவிணத்துள்ள இயற்கையை இரசிக்கும் சுதந்திரம் இல்லை. சேச்சே! என்ன வாழ்க்கை இது.

lll

அன்று எதிர்பாராமலே வந்தார் முருகானந்தம், அவர் கையில் ஒரு பார்சல் இருந்தது.

‘என்னுடைய ‘கலையரசி’—கலை, இலக்கிய ஏடு’ என்று முதலாளியிடம் கொடுத்தார்—அந்த அவரின் வார்த்தைகளின் எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் அவரின் விழிகளுக்கே ஒரு அதீத பிரகாசத்தைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தன.

பார்சலைப் பிரித்து ‘கலையரசி’ இதழ்களை எடுத்தார் முதலாளி நானும் எடுத்துப் பார்த்தேன்.

எழிலார்ந்த அட்டைப்படம், முத்துக்கள் கோர்த்த இரகசியங்கள் விண்ணைப்பார்த்து விரிந்திருக்கின்

றன். அவை கைகளா.....?
தாமரை மொட்டுகள்—நல்ல
கற்பனை.

நான் ஊன்றிக் கவனித்தேன்.
அந்தக் கைகள் ஒரு இருதயத்தைப்
பௌத்திரமாக ஏந்திக்கொண்டிருப்
பதைப் போன்ற தோற்றம்—அரு
மையான கருத்து.

இரு இதழ்கள் விண்ணில் மிதக்
கின்றன. அவற்றில் 'இலக்கிய உத
யம்' என்ற பொன்னிற எழுத்துக்கள்.

நீல விசம்பின் உச்சியில்—
புத்தகத்தின் மேற்புறத்தில்—எல்லா
வண்ணங்களையும் தன்னுள் ஐக்கி
யப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு
வெண்வண்ணக் கோடு—அற்புத
மான ஓவியம்.

கைதேர்ந்த ஒரு சைத்ரிகனின்
அர்த்தபுஷ்பியான கலாசிருஷ்பி.

முதலாளி கடைசித் தாளைப்
புரட்டிப் பார்த்தார். 'ஐம்பத்தாறு
பக்கம்' என்று அவரின் உதடுகள்
முணுமுணுத்தன.

நான் ஏனாமாக—'ஒரு தாள்
ஒரு சதத்தைவிட குறைவுதான்'
என்றேன்.

இதைக்கேட்ட முருகானந்தம்
முதலாளியை ஒரு மாதிரியாகப்
பார்த்தார். 'நீயெல்லாம் ஏன்தான்
புத்தக வியாபாரம் செய்ய வந்
தாயோ' என்பதுதான் அந்தக் கண்
களின் மொழி.

'ம்..... எத்தனை பேர் கேட்டு
வாங்கப் போகிறார்கள்.....'
முதலாளியின் அனுதாபம்.

'வைத்துத்தான் பாருங்க
ளேன்'

'விற்காத புத்தகங்களைத்
திருப்பி எடுக்கவேண்டும்.....'

'அதனென்ன... ..சரி!'

நான் மேசைமீதிருந்த ஒரு சந்
சிகைக் கட்டை எடுத்துவட்டு அவ்
விடத்தில் 'கலையாசி' இதழ்களை
வைக்கப்போனேன்.

'என்னடா தியாகு!..... அது
அதிலேயே இருக்கட்டும்'—முதலாளி
தான்.

அது ஐந்தோ, ஆறோ வாரங்க
ளுக்கு முந்திய வெளிநாட்டுப் புத்த
கக் கட்டு. விற்பனையாகாமற் கிடந்
தது. அவற்றைத்திருப்பிக்கொடுக்க
முடியாதது

ஏழுமீட்டு நாட்களின் பின் வந்து
'என்ன முதலாளி எப்படி விற்பனை'
என்றார் முருகானந்தம்.

முதலாளி என்னைக் கூப்பிட்
டார். 'டேய் தியாகு, எங்கே அந்
தப் புத்தகங்கள்; தேடி எடு' எனக்
கட்டளையிட்டார். 'தேடி எடு' என்ற
பதத்தில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்
தார்.

உடனேயே 'நாலு புத்தகம்
இருக்கு' என்றேன் நான்.

'ஹ்...ஓ...ஆறு விற்ப்புக்கு'
என்றார் முருகானந்தம். அந்த
மகிழ்ச்சிக் குரல் பொற்குடத்தில்
முத்துக்களைப் போட்டுக் குலுக்கிய
தைப்போல இருந்தது.

'எடுத்துக்கொண்டு போகிறீர்
களா?'—முதலாளியின் கேள்வியே
தான்.

'இருக்கட்டும், இருக்கட்டும்'—
முருகானந்தத்தின் பதிலில் நம்

பிக்கை கலந்த ஒரு கம்பிரம் இருந்தது.

மாதங்கள் விரைந்தன.

iv

சொல்லாமற் கொள்ளாமற் திடீரென்று ஒரு நாள் முதலாளியின் வியாபார மூளை குப்புறப்படுத்துக் கொண்டது. என்ன செய்வதென்றே அவருக்குப் புரியவில்லை.

முதலாளியின் கூட்டமொன்று நடந்த பிறகுதான் இந்த நிலை ஏற்பட்டது.

‘தென்னாட்டுச் சஞ்சிகைகளை ஐவைத்து சதம் குறைத்து விற்கவேண்டும்’—இது முதலாளி தலைமை தாங்கிய அந்தக் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்து.

‘இப்போ வெல்லாம் புத்தகங்கள் தேங்கி விடுகின்றன’ என்றாராம் ஒருவர்.

இதற்கு ‘எப்படி விற்கும் அந்தப் பத்திரிகைகள் செய்யும் கைக்கரியத்தைத்தான் இங்கே ஐந்துசத, பத்துச்சதப் பேப்பர்கள் செய்கின்றனவே’ என்றாராம் இன்னொருவர்.—இந்த உண்மையைக் கூறியவர் சிந்திக்காமலேதான் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாம் சிந்தித்தால் அது சத்தியத்தைப் பேசத்தான் என்ற சரித்திரமே இல்லையல்லவா—எல்லாமே ஒரே குட்டையைத்தான் குழப்புகின்றன என்பதைப்பற்றி இவர்களுக்கே கவலையில்லை. தங்களுக்குக் கமிஷன் குறைகின்றதே என்ற அங்கவாய்ப்புத்தான்.

முதலாளியின் மூளைக்கு ‘யானைக்கால்’ வந்ததற்கு இதெல்

லாம் ஒரு பொருட்டல்ல. இந்திய நாணய மதிப்பு குறைந்திருந்தாலும் புத்தகங்களை விற்பதென்னவோ முன்னரைப்போலத்தான் இஃதில் அங்கு காச அனுப்பியதோ ரூபாய்க்கு அறுபத்தேழு சதப்படித்தான். இதையறிந்த அந்தப் பத்திரிகை ஸ்தாபனங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துவிட்டன. பிரச்சினை இதுதான்.

v

இப்போ முன்போல் முதலாளிகடைக்கு வருவதில்லை. விஷயம் கோர்ட்வரை போய்விட்டது. வழக்குத்தான்.

இப்படியான சமூக விரோதக் குற்றம்புரிந்ததற்காகவும், அரசாங்கத்தையே கூட ஏமாற்றியதற்காகவும் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டாலும் வழங்கப்படாமல் இதுவும் கள்ளக் கடத்தலைவிட குறைந்த செயலில்லையாம். முழுப் பணமும் கூட பறிமுதல் செய்யப்படலாமாம்—எல்லாரும் இப்படித்தான் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

இன்றுதான் இம்மாதத்தைய ‘கலையரசி’ இதழ்களும் வந்தன. ஆவலோடு பிடித்துப் பார்த்தேன். உள்ளே—

முருகானந்தத்தின் சர்மாவே சக் குரல்! இதை உடனே முதலாளியிடம் காட்ட வேண்டுமென்றுதான் ஒரு ‘கலையரசி’யுடன் இதோ ஓடோடி வந்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்—அதோ முதலாளி.

முதலாளியால் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

‘தண்டனையா? வஞ்சமா?’ என்ற கலையரசி ஆசிரியத் தலையங்கத்தைப் படிக்கிறார். புத்தக முதலாளிகளிடம் பணம் பறிமுதல் செய்யப்படுவது நீதியற்றது என்பதற்கு தகுந்த காரணங்கள் காட்டி எழுதப்பட்ட தலையங்கம்தான் அது.

முருகானந்தத்தின் ஜீவனுள்ள எழுத்துக்களெல்லாம் ஓடிப்போய் முதலாளியின் செஞ்சத்தை அடைத்

துக் கொள்கின்றன. அவரின் கண்களில் ஒரு புதிய நம்பிக்கை ஒளி பிறக்கிறது.

நான் கடைக்கு வரப் புறப்படுகிறேன். என் காதுகளில் முருகானந்தம் அன்றொரு நாள் கூறியவை மீண்டும் ஒலிக்கின்றன.

‘உங்கள் வீட்டில் நடக்கும் நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ நான்கள்தான் வருவோம்’.



● சமுத்திரத்தில் வாழும் மீன்களில் சுரூமீன் மிகவும் கொடியது. அது சிறு படகுகளையும் கவிழ்த்தி, அதிலுள்ள ஆட்களையும் விழுங்கிவிடும். ஒரே ஒரு அடி நீளமுள்ள சிறிய மீன் ஒன்று மேற்படி சுரூமீனுக்கு எமகை இருக்கிறது இந்தச் சிறிய மீன் பார்வைக்கு முள்ளம் பன்றியைப் போல இருக்குமாம். சுரூமீன் தன்னை நோக்கி வரும்போது, இச்சிறு மீன் தன் உடலை உருண்டையாக்கிக் கொள்ளுகின்றது. அதன் உடல் முழுவதும் அநேக முட்கள் குத்திட்டு நின்றுவிடும். இருந்தாலும் சுரூவின் வயிற்றுக்குள் போன இச்சிறு மீன், உருண்டையாக்கிய தனது உடலை மீண்டும் நேராக்கிச் சுரூமீனின் வயிற்றிலிருந்து கொண்டு அதன் உடலைத் துளைத்துக்கொண்டு வெளியேறி விடுகிறது. உடல் துளைக்கப்பட்ட சுரூ சீக்கிரம் இறந்து விடும்.

● ஸ்பெயின் தேசத்தில் ஒருவகை மரம் இருக்கின்றது. அம்மரத்தில் ரோமங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ரோமங்கள் சில இருபதடி நீளம் வரையிலும் இருக்கின்றனவாம். இம்மரங்கள் இந்த மயிர்களின் மூலமே ஆகாரங்களை உட்கொள்ளுகின்றனவாம்.

● ‘டைபாயிட்’ கிருமிகளையும் மற்றும் விஷநோய் கிருமிகளையும் எதிர்த்துக் கொன்றழிக்கக் கூடிய ‘சக்தி’ தேங்காய் எண்ணெய்க்கு உண்டாம்.

ரூலஹாமி

சீங்கள மூலம்: திருமதி T. B. கப்சீங்க.

தமிழில்: சிவா சுப்பிரமணியம்.

பழமை வாய்ந்த அந்த 'வளவின்' திறந்த வெளி விரிந்ததையில் கம்பிரமாக வந்து நின்றார் 'ரூலஹாமி'. கோட்டுப் பையில் கையை வீட்டு ஒரு தங்கக் கடிசாரத்தை எடுத்து நேரம் பார்த்தபடியே தாழ்வாரத்தில் ஒரு தூணை சாய்ந்து நின்ற கறுத்த கட்டையான உருவத்தைப் பார்த்து 'பண்டா, புறப்பட நேரம் சரிதானே' என்று கேட்டார். தன்னுடைய பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தே அந்த உருவம் தலையிலிருந்த லேஞ்சியைக் கழற்றியபடி வந்து 'ரூலஹாமி'யின் முன்பணிவுடன் நின்றது.

'ஆம் ஐயா, மலிவாக மீன் வாங்க வேண்டுமானால் இப்போதே புறப்பட்டாக வேண்டும்'

'ரூலஹாமி மெதுவாகக் குனிந்து தன் கைத்தடியை ஒரு கதிரை மேல் வைத்துவிட்டுக் கோட்டுப் பையிலிருந்து ஒரு கட்டுப்பணத்தை எடுத்து எண்ணத் தொடங்கினார்.

'காளைக்கு வரும் விருந்தினர்கள் எல்லோருக்கும் உணவளிப்ப

தென்றால் குறைந்தது இரு தூறு ரூபாவிற்காவது மீன் வாங்கவேண்டும்' என்று சொன்னபடி நடந்து கொண்டே காசைப் பத்திரமாகக் கோட்டுப் பையிற்குள் திணித்துக் கொண்டார். ரூலஹாமி மின் ஆசனத்தில் அமரும்பரை வாய் பொத்திக் காத்திருந்த பண்டா சாரதிக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அவனது சிந்தனா சக்கரம் வழமையான வழியில் சுழன்றது. இரு தூறு ரூபாவிற்கு மீன் வாங்கும் போது தன் வித்தை நுணுக்கத்தை திறமையாகக் கடைப்பிடித்தால் இல்லையென்றாலும் இருபது ரூபாவாவது 'டிப்' அடிக்கலாம் என்று அவன் இதயம் குதூசலித்தது.

'ஐயா துவட பகுதியில் உள்ள மீனவர்கள் மிசவும் கெட்டவர்கள். புத்திசாலிகளாக இல்லாதவர்களை என்ன நடந்தது என்று உணருவதன் முன்பே ஏமாற்றிவிடுவார்கள்'

'எனக்கு அந்தப் பிசாசுகளைத் தெரியும். அவர்களுக்கு கருகில்கூட நான் போகமாட்டேன்'

‘நீங்கள் போகமாட்டீர்கள் ஐயா. ஆனால் நன்றாக உடுத்த ஒரு வரைக் கண்டவுடன் விலை இரண்டு மடங்காவதோடு அவர்களது பேச்சுங்களும் சகிக்க முடியாதவையாகி விடும். அன்று பொடிமாத்த யாவின் மனைவி நன்மெனிக்கா அவர்களோடு பேரம் பேசியதன் பயனாகச் சிவந்த முகத்தோடுபோனதைப் பார்த்தேன்’

‘அவருக்குத் தேவை. அவர்களோடு அளவுக்கு மிஞ்சிப் பழகுவானேன்?’ பண்டா ருலஹாமியை பார்ப்பதற்கு இலகுவாகத் தன்முதுகைக் காரின் கதவோடு உரசியபடி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

‘என்னோடு அவர்கள் அந்தத் தந்திரங்களைக் கையாள மாட்டார்கள். எனக்கு எல்லோரையும் தெரியும். வள்ளங்களின் சொந்தக்காரன் வருவதற்கிடையில் பிடித்தவற்றை யெல்லாம் விற்பதற்குத் தான் இவர்கள் விரும்புவார்கள். மாதா கோவிலுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தொகைகூட அதனால் குறையும்’

‘கடவுளைக்கூட ஏமாற்றுகிறீர்கள்’

‘பெருநாட்களில் பார்ப்பது போல் அவர்கள் தெய்வ நம்பிக்கையுடையவர்களானபோதும் இப்படியான விஷயங்களில் எதையும் பொருட்படுத்துவதில்லை’.

வீதிக்குக் குறுக்கே பாய்ந்த ஒரு தெரு நாயிற்கு உயிர்ப்பிச்சினை அளிப்பதற்காக கார் ஒரு முறை நின்று சென்றது. கொஞ்ச நேர அமைதிக்குப்பின் ஏதோ திடீர்

யோசனை தோன்றியவன்போல பண்டா ஒரு புன்முறுவலுடன் திரும்பி ருலஹாமியைப்பார்த்தான்.

‘சில நாட்களுக்கு முன் ‘தூவ’ கரையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை ஐயாவிற்ருச் சொல்கிறேன்’

‘சொல்லு’ ருலஹாமி உற்சாகமூட்டினார்.

பண்டா தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டான். ‘மீனவர்களின் செய்கைகளில் சந்தேகம் கொண்ட வள்ளச் சொந்தக்காரர் ஒருநாள் வள்ளங்கள் வரும்போது தன் ஆட்களைக் கரைக்கு அனுப்பி யிருந்தார். அதனால் மூண்ட சண்டையில் வந்தவர்கள் மீனவர்களிடம் அடிவாங்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஆனால் அதன்பின் அடித்தவர்களில் ஒருவரைக்கூட அக்கரையில் காணவில்லை’

‘முதலாளியை ஏமாற்ற முயன்றதற்குத் தாராளமாக வேண்டும்’.

ருலஹாமி கோட்டுப் பையி லிருந்து சுருட்டு எடுப்பதைப் பார்த்த பண்டா காரை மெதுவாக ஓட்டும்படி சாரதியை எச்சரித்தான். ருலஹாமி சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டதும் கார் கொஞ்சம் கோஞ்சுமிரிக் வேகத்தைக் கூட்டிய போது பண்டா பேசத்தொடங்கி லானார்.

‘எனக்கு இவர்களை நேரடியாகத் தெரியும். யாருக்குக் கஷ்டம் என்றும், யாருக்குப் புணம் தேவை என்றும் எனக்குத் தெரியும். போன கிழமை சுதுமாத்தயாவின் ‘தான’விற்கு மிகவும் மலிவாக மீன் வாங்கினேன். அந்தோனிஎன்

பவன் இரண்டு வருடமாகக் கல்யாணம் செய்வதற்கு முயற்சிக்கிறான்; ஆனால் பணம்தான் அவனிடமில்லை. அன்று அவனுக்கு அதிக மீன்கள் பிடிபட்டன சாதாரணமாக அவனிடம் விலை கேட்டேன். வாங்குவதற்கு ஆர்வமிருப்பதாக அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொள்ளக் கூடாது' பண்டா எச்சரித்தான்.

'அவர்களுக்கு ஏற்ற ஆள்தான் நீ' என்று ரூலஹாமி சொன்னார் சுருட்டுப் புகையை ஊதியவண்ணம்.

'அவன் நாற்பது ரூபா சொன்னான். நான் பதிலைச் சுருபாவிற்ருக் கேட்டேன். அவன் என்னை முறைத்துப் பார்த்ததும் நான் அவனுக்கு முன்னாலேயே காசை மடித்து வைத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினேன், உடனே அவன் என்னைக் கூப்பிட்டு இருபது ரூபா தாரும் என்று சொன்னான். நான் பதினைந்து ரூபாவில் ஒரு சதமும் கூடக் கொடுக்கவில்லை. உண்மையில் அந்த மீன் நாற்பது ரூபா பெறும். அதற்காகச் சுதுமாத்தயா எனக்கு கல்ல வெருமதி கொடுத்தார்'

'அவன் இன்றும் இருப்பானா?'

'கிச்சயமாக இருப்பான் ஐயா கல்யாணத்திற்குக் காசு சேர்க்க வேண்டுமென்பதால் புயல் வந்தால் கூட அவன் தங்கமாட்டான். மற்றவர்கள் அவ்வளவு லேசானவர்களல்ல' பண்டா தொடர்ந்தான். 'விசேஷமாகக் கிழட்டுச் செபஸ்தியான் ஒரு விடாப்பிடியன். அவன் ஒரு குட்டித் தலைவன். மற்றவர்களைப் போலவே பண்டிக் கொட்ட

கையில் வாழும் பரம ஏழையென்றும் விலையை குறைத்துக்கொடுக்க மாட்டான்'

கார் மெதுவாகச் சென்றுகடலை நோக்கித் திரும்பியது. குளிர்ந்த 'ஜில்' என்ற கடற்காற்று ஓடும் காரின் திறந்த யன்னலுக் கூடாகப் புகுந்து அந்த மூவருக்கும் இத மளிக்க..... பண்டா குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் கார் நின்றது. அந்தச் சுற்றூடலிலேயே யாராவது இருக்கும் அறிகுறிகள் தென்படவில்லை. ரூலஹாமி திறங்குவதற்காகச் சாரதி காரைக் கதவைத் திறந்துவிட்டான்.

ரம்மியம் கொளிக்கும் சூழ்நிலை. அமைதியான கடலைக் காலைக் கதிரவனின் துடுக்குமிக்க கதிர்கள் தொட்டுத் தொட்டுச் சிண்டிவிடும் அழகு இதயத்தைப் பறித்தது. தூரத்தில் தெரிந்த மரங்களுக்கு மத்தியில் செம்படவரின் குடில்கள் மங்கலாகத் தெரிந்தன.

இயற்கையின் எழிற் கோலத்தை ரசித்துப் பழக்கப்படாத தன் கண்களின் மேற்புருவத்தில் தன் வலது கையை வைத்தபடி விரிந்து பரந்த கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரூலஹாமி மெதுவாகத் திரும்பி பண்டாவைக் கேட்டார் 'எங்கே உன்னுடைய ஆட்கள்' என்று.

பண்டாவின் பழக்கப்பட்ட கண்கள் தூரத்தே ஊர்க்குருவியின் பரிமாணத்தில் தோன்றிய வள்ளங்களை அடையாளங் கண்டுவிட்டன.

'அதோ வள்ளங்கள் வருகின்றன. எப்போதும் நேரத்தோடு வருவது நல்லதுதானே! இங்கே கொஞ்ச

நேரம் நிற்க முடியாவிட்டால் சந்தையில் இரண்டு மடங்கு விலைக்கு மீன் வாங்கலாம்’

ரூலஹாமி மௌனமாணர்.

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே ஒரு கூட்டம் பெண்கள் அந்தப் பக்கமாக வந்தார்கள். சிலர் குழந்தைகளோடும் கூட. அவர்கள் எல்லோரும் ஆழ்கடலில் சென்றிருக்கும் மீனவர்களின் குடும்பத்தினர். அன்றைய பிடிப்பைக் கொண்டு செல்வதற்காகக் கூடையோடு வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு துண்டுத் துணியால் குறுக்குக் கட்டுக் கட்டி உடலின் மேல் பாகத்தை மூடி மறைத்திருக்கும் சட்டையின் கீழ்முனைகளை மார்பகங்களின் அடி மையத்தின் ‘சொடுக்கி’ முடிந்திருக்கும் பாரம்பரிய உடை, கழுத்தைச் சுற்றி வளைந்திருக்கும் அழுக்குக் கயிற்றிலே தொங்கும் ‘குருசு’, கடலின் பேரிரைச்சலை மேலி ஒலிக்கும் தடித்த குரல், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பஞ்சடைந்த கண்களும் மரத்துப்போன முகமும் அவர்களது வாழ்க்கைப் பாதையிலே மலிந்துகிடக்கும் ‘கரடு-முரடு’களுக்குக் கட்டியங் கூறின.

இந்தப் பெண்களிடம் எந்தவிதமான பொறுமையினமும் இல்லை. மாலையில் தங்கள் தலைவர்களை வழியனுப்பி வைப்பதும், மீண்டும் அடுத்த நாளோ அதற்கடுத்த நாளோ அதிகாலையில் அவர்களை வரவேற்பதும் இவர்களது அன்றாட வாழ்வில் சர்வ சாதாரணம். எனவே வள்ளங்கள் கரையை அணுக அணுக ரூலஹாமி

பொறுமையில்லாது தவித்தது போல இப்பெண்கள் தவிக்கவில்லை.

வள்ளங்கள் கரையேறின. பெண்கள் தங்கள் சேலைகளை முழங்கால் வரை தூக்கி வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வள்ளங்களுக்கு கருகில் போய் நின்றுங்கள். வள்ளங்களையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ரூலஹாமி மெதுவாக நடந்து முன்னேறினர்.

பண்டா அருகில் வந்து ‘நீங்கள் இப்படியே நில்லுங்கள் ஐயா. நான் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறேன்’ என்று கூறிவிட்டு வள்ளங்களை நேர்க்கிணிக் கம்பிரமாக நடந்தான்.

ஒரு வள்ளத்திலிருந்து தாடிக்காரச் செபஸ்தியான் வெறும் வலையைக் கரைக்கு எறிந்தான். அதைத் தொடர்ந்து மற்ற வள்ளங்களிலிருந்தும் வெறும் வலைகள் கரைக்கு எறியப்பட்டன. யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. எல்லோருடைய இதயங்களுள்ளும் மிகப்பெரிய பேர்ராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. எங்கும் ஒரே நிசப்தம்.

‘என்னுடைய நேரத்திலே இரண்டு மணித்தியாலங்கள் வீண்போச்சு’ என்ற ரூலஹாமியின் கடுமையான குரல் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு கிளம்பியது. யாரையும் பொருட்படுத்தாமல் திடீரெனச் சென்று காரில் ஏறிக் கொண்டு கதவைப் ‘படார்’ எனச் சாத்தினார். பண்டாவும் குனிந்த தலையுடன் ஏறிக்கொண்டான்.

தாடிக்காரச் செபஸ்தியான் வெறுப்போடு நகரும் காரின் திசையிலே காறி உமிழ்ந்தான். ●

நான் கதை எழுதினேன்

துரை. மலேகரன்

அப்பா கதை எழுதுகிறவர். அவருக்கு 'எல்லாக்' கதை எழுத வரும். ஒவ்வொரு நாளும் ஏதாவது எழுதிக்கொண்டே யிருப்பார். அவருக்குக் கூட உளைகிறதில்லையோ? எனக்கென்றால் கொஞ்சம் எழுதினாலும் கையுளையும். மீ! எங்கள் அப்பா கெட்டிக்காரர்தான்.

எனக்கும் அவரைப்போலக் கதையெழுத வேண்டுமென்று கொள்ளையசை. ஆனால் அப்பாவும் அம்மாவும் விடமாட்டார்கள். எந்த நேரமும் 'படியடா, படியடா' என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். பள்ளிக்கூடத்திலே படித்தது போதாதென்று, வீட்டிலேயும் படிக்க வேண்டுமா? எங்கள் 'வாத்தியார்' பொல்லாதவர். வீட்டிலேயே படிக்காவிட்டால், பூவரசந்தடி முறித்து முதுகுத்தோலை உரித்துப் போடுவார். நாளைக்குப் பதினாரும் வாய்ப்பாடு பாடமாக்கிக்கொண்டு வரச்சொன்னார். நான் இன்னும் பாடமாக்கவில்லை. அப்பூ! சிவபெருமானே! மீதான் நாளைக்கென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். சிவபெருமான் நாளைக்கு என்னை எப்படியும் காப்பாற்றுவார். மார்க்கண்டே

யரை எல்லாம் சாகாமல் காத்தவர்தானே! நானும் காலையிலே அவருக்குப் பூவைத்துக்கும் பிடுபவன். நாளைக்கு ஒருவேளை வாத்தியார் வரமாட்டார். அல்லது சிக்கிரமாகவே மணியடித்துவிடும்.

'டேய், கோபால்!'

அப்பாதான் கூப்பிடுகிறார்போலும்! ஐயோ, எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது அடிக்கப்போகிறாரோ, என்னவோ.

'கோபால்.....' மறகும் கூப்பிடுகிறார்.

சிவபெருமானே! மீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

நான் மெல்ல மெல்லப் பேசுகிறேன். அப்பா நான் வருவதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஐயோ, எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.

'கோபால், என்ன செய்கின்றாய்?'

நான் நடுநடுங்கிக்கொண்டே, நாட்டமரக்கட்டை மாதிரி பேசாமல் நிற்கிறேன்.

'ஏன் உனக்கு வாயில்லையாடா?'

'நான்படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் அப்பா!'

'என்ன படிக்கிறாய்?'

'சூ...சூ...சூழல்...பாடம்'

'புத்தகம் எங்கேயடா?'

'அங்கேயப்பா' ஐயையோ, அப்பா பொய் சொல்லக் கூடா தென்று சொன்னார் முன்பு. நான் பொய் சொன்னதை அறிந்தால் அடியடியென்று அடித்துப்போடுவார்.

'சரி, அப்படி இரு'. அப்பா முன்னாலிருந்த ஸ்ரூலைக் காட்டுகிறார். அவர் கையிலே புற்றுளர் காட்சி யளிக்கிறது என்னைப் 'பதம்பார்க்கு'த்தானோ, என்னவோ?

'ம்...இலங்கையின் தலைநகர எதடா?'

'காங்கேசன் துறை' நான் சரியாகச் சொல்லிவிட்டேன் என்று மகிழ்கிறேன். ஐயோ, என் முதுகை அப்பாவின் புற்றுளர் 'பதம்பார்க்கு' கிறதே. ஆ, முதுகு வலிக்கிறது. அப்பர்வுக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது.

'டேய், உதுதானா உன்படிப்பு? இலங்கையின் தலைநகரம் கொழும்படா'

ஈ! அப்பாவுக்கும் சூழல் பாடமே தெரியாது. ஆக அவருக்குக் கையெழுத்த மட்டுந்தான் தெரியும். இலங்கையின் தலைநகரம் கொழும்பாம்; கொழும்பு இலங்கையின் இடது நாரிப் பக்கத்திலல்லவா இருக்கிறது. காங்கேசன் துறைதான் இலங்கையின் தலையிலே இருக்கிறது, ஆனபடியால் காங்கேசன்

துறைதானே இலங்கையின் தலைநகரம்!

'என்னடா விழிக்கிறாய்? ம... இதைச் சொல்லு, ஒரு நாடு எப்படியிருந்தால் அதை தீவு என்று சொல்வது?'

நான் சடாரென்று 'இலங்கையைப் போல் இருந்தால்' என்றேன்.

அப்பா என்னைக் கோபமாகப் பார்த்தார். 'டேய், உனக்கு ஆரடா சூழல் படிப்பிக்கிறவர்?' என்று கேட்டார். 'சூழல் வாத்தியார்' என்றேன். அப்பாவுக்கு சிரிப்பும், கோபமும் வந்தது.

'பொறு, இரவுக்கு உன்னைக் கேள்வி கேட்டுப் பதில் சொல்லா விட்டால் என்ன செய்கிறேன் என்று பார்'

'அப்பா, கணக்கு வாத்தியார் நாளைக்கும் பதினாரும் வாய்ப்பாடு பாடமாக்கி வரச்சொன்னார்'

'சரி, போய் வாய்ப்பாட்டைப் படியடா'

எனக்குச் சந்தோஷம். தப்பினைன், பிழைத்தேன் என்று துள்ளிக் குதித்து ஓடிவருகிறேன்.



நேற்றிரவு எனக்குப் பதினாரும் வாய்பாடு 'கரைந்த' பாடம். ஆனால் இன்றைக்கு வாத்தியார் வரவில்லை. நான் நேற்றுச் சிவபெருமானிடம் கேட்டபடியால், அவர் தான் கணக்கு வாத்தியாருக்குக்காய்ச்சல் வரப் பண்ணிவிட்டார் போலும்! எனக்கென்ன? பதினாரும் வாய்பாடு பாடம், அவர் வந்தாலென்ன, வராவிட்டால் என்ன?

ஏனோ இன்றைக்கு என்னுடைய நல்ல சிநேகிதனை சிவபாலனும் பள்ளிக்குவரவில்லை. அவனுக்குப் பதினாரும் வாய்ப்பாடு பாடமில்லைப் போலும். அவன் ஒருவனைத் தான் எனக்கு நன்றாகப் பிடிக்கும். ஒருநாள் அவன் என்னைத் தனது வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் விசுக்கோத்து, பயற்றம்பணிகாரம் வாழைப்பழம் எல்லாம் தந்தான். இன்னும் பல நாட்கள் தன்னுடைய அப்பா பயணத்தாலே வந்தார் என்று சொல்லி சொக்கலேட்டு, கேக் எல்லாம் கொண்டுவந்து தந்தான். நானும் அவனுக்கொருநாள் ஐஸ்பழம் வாங்கிக் கொடுத்தேன். எனக்குப் பாடம் தெரியாவிட்டால் அவனுடைய சிலேட்டைப் பார்த்து எழுதிக் கொண்டுபோய் வாத்தியாரிடம் 'சரி' வாங்குவேன்.

சி, சிவபாலன் இன்றைக்கு பள்ளிக்கு வரவில்லையே. அவன் வராதது எனக்குப் பெரிய துக்கம். அவன் மட்டும் இந்நேரம் இருந்தால், தான் பார்த்த எம். ஜி. ஆர். படங்களில் வந்த சண்டைகளைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். எனக்கும் எம். ஜி. ஆரைப்போல சண்டை பிடிக்க விருப்பம். ஆனால் அம்மா, அப்பா விடமாட்டார்கள்.

மற்றவர்களோடு எனக்குக் கதைக்க விருப்பமில்லை. அவர்கள் ஒரு நாளாவது சிவபாலனைப்போல இனிப்பு, சொக்கலேட் ஒன்றும் வாங்கித்தரவில்லை. கூடாதவர்கள். அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாள்: 'கூடாதவர்களோடு சேராதே' என்று. அவர்களும் கூடாதவர்கள்

தானே! நல்லவர்கள் என்றால் எனக்கு இனிப்பாவது வாங்கித் தந்திருக்கக் கூடாதா?

ட்டா, டட்டா டட்டா, டட்டா, எனக்கு நல்ல யோசனை வருகிறது.

எனக்குத்தான் எழுதத் தெரியுமே. ஆனால் ஆவன்தான் தொடங்கி இங்கிலீசிலுள்ள இஸ்ட் வரைக்கும் தெரியும். ஆனபடியால் நானும் அப்பாவைப்போல எழுதலாம். என்னைப் போலதானே அப்பாவும்? ஆனால் அவர் பெரிய ஆள், நான் சின்ன ஆள். அடுத்த வீட்டு மாமி சொன்னார்: நல்லாகச் சாப்பிட்டால் பெரிய ஆளாக வரலாமென்று. இன்றைக்கு மத்தியானம் வீட்டை போய் நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும். நாளைக்கு நான் பெரிய ஆள் - அப்பாவைப் போல

போனகிழமை கூட அப்பா எழுதிய கதையொன்று பத்திரிகை மூலே வந்தது. நானும் பார்த்தேன். நல்ல வடிவான அச்செழுத்துக்களிலே அப்பா எழுதியிருந்தார். அம்மா ஆசையோடு வாசித்துக்காட்டினார். கதைக்குப் பெயர் அ... வந்து ... ச்ச்... மறந்துவிட்டேன்

தலையைச் சொறிகிறேன். நெற்றியைச் சுளிக்கிறேன்.

ஒரு நல்ல கதை... ஆ, ஒரு நல்ல கதை. சி, பேர் நினைவிலே வருகுதில்லையே!

நான் யோசிக்கிறேன்.

அப்பாவும் இப்படித்தான் யோசிக்கிறவர் - கன்னத்திலே கையை வைத்துக்கொண்டு.

ஆ! அந்தக் கதைக்குப் பெயர் 'ஒருவாய்க் கஞ்சி'. அது ஏதோ சிறு கதையாம். 'இவ்வரசர் சிறு கதை' என்று பத்திரிகையிலே எழுதியிருந்தார்கள். ஆனால் பத்திரிகையிலே ஒரு பக்கம் முழுக்க இருந்து, இன்னொரு பக்கத்திலே யும் மிச்சம் இருந்தது. அந்தப் பெரிய கதையைப் பிடித்து சிறு கதையாம். சீ, அந்தப் பேப் பர்க்காரர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது.

அப்பாவின் பெயர் சிவசுப்பிரமணியம். ஆனால் பத்திரிகையிலே 'சிவமணி' என்ற பெயர்தான் இருந்தது. மடையர்கள். என் அப்பாவின் பெயரை மாற்றி, அச்சடித்துப் போட்டார்கள். எங்களுடைய அப்பாவின் பெயர் எவ்வளவு நல்ல பெயர்! கந்தசுவாமியாருடைய பெயரல்லவா? நான் அப்பாவைப் போய்க் கேட்டேன். அப்பா சொன்னார்; அதுவும் தம்முடைய பெயர்தான் என்று. சீ, இந்த அப்பாவுக்குக் கூட தன்னுடைய பெயரை வடிவாக எழுதத் தெரியாது. எனக் கென்றால் எழுதத் தெரியும்.

'சிவமணி' என்பது தம்முடைய புனைப்பெயரோ, ஏதோ வென்று அம்மாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார் அப்பா. அதென்ன புனைபெயர்? இந்த அப்பா எனக்கொன்றும் சொல்லுகிறார் இல்லையே. சொன்னால் தம்மைப்போல நானும் எழுதிப்போடுவேன் என்ற பயமாக்கும்! ஐயையோ, அப்பா ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி. நான் என்றால் ஒருவருக்கும்

பயப்பட மாட்டேன். எம். ஜி. ஆரைப் போல சண்டை போடுவேன்.

அப்பாவின் கதையை நானும் எழுத்துக்கூட்டி வாசித்தேன். ஆனால் அந்தக் கதையிலே காக மில்லை, நரியில்லை, முயலில்லை, சிங்கம் இல்லை, புரு இல்லை, மாள் இல்லை, யானை இல்லை, மரைஇல்லை, ஒட்டகமில்லை—ஒன்றும் இல்லை. ஆக, ஆட்களின் பெயர்கள்தான் இருக்கிறது. ஆனால் கதையிலே 'கிறிய' படம் நல்லாக இருந்தது. பாட்டி சொன்ன கதைகளிலே என்றால், நான் சொன்னமாதிரி நல்ல நல்ல மிருகங்கள் எல்லாம் வரும் எனக்கும் அதுதான் பிடிக்கும். அப்பா எழுதுகிற கதைகள் எனக்கு அவ்வளவு பிடிக்கிறதில்லை. ஆனால் அப்பா எங்களுடைய அப்பா அல்லவா? ஆனபடியால் கொஞ்சம் பிடிக்கும்.

கிணீங்...கிணீங்...கிணீங்

பணிஸ் மணி அடிக்கிறது. பணினைச் சாப்பிட்டுவிட்டு பிறகு கதையெழுதலாம்தானே? சாப்பிட்டால்தானே பெரிய ஆளாக வளர்ந்து, நல்ல கதைகள் எழுதலாம்.

'மொளிற்றர்' எனக்கும் ஒரு பணிஸ் தருகிறான். நேற்றைய பணிஸ் விலும் பார்க்க, இன்றைய பணிஸ் இனிக்கிறது, நல்ல பணிஸ்.

நான் பணினைத் தின்று கொண்டிருக்கிறேன். ஜெயராம் எனக்குப் பணிஸால் எறிகிறான். நானும் எறிகிறேன். இரண்டு பேரும் வாங்கு மேசைகளுக்கு

மேலே ஏறி நின்றுகொண்டு, ஏம். ஜி. ஆர். சண்டை போடுகிறோம்.

ஐயோ, முதல் வாத்தியார் வருகிறார். கையிலே பிரம்பு.

‘டேய், என்னடா சண்டை? கோபால், ஜெயராம் இரண்டு பேரும் இங்கே வாருங்கள்’

நாங்கள் பயந்து பயந்து போகிறோம்—சிங்கத்திற்கு முன்னாலே முயல் போனமாதிரி.

‘பணிகள் உங்களுக்குச் சாப்பிட்டுத் தருகிறோமா? சண்டைபோடத் தருகிறோமா?’

இரண்டுக்கும் தானே? சாப்பிட்டு மிஞ்சினால், மிஞ்சிய பணியை மற்றவர்களுக்கு மேலே எறியத் தானே வேண்டும்? பெரிய எஸ். எஸ். னி. வகுப்பிலே கூட அப்படித் தானே?

ஆனால், எனக்கு வாய்திறந்து சொல்லப் பயம். வாத்தியார் அடித்துப் போடுவார். அவருடைய மீசையைப் பார்க்கவே எனக்குப் பெரிய பயம். யமனுடைய மீசைமாதிரி. எங்கள் வீட்டுத் தம்புக்கட்டையும், அவருடைய மீசையைப் போலத் தான்!

‘என்னடா இரண்டு பேரும் பேசாமல் நிற்கிறீர்கள்?..... நீட்டுங்கள் கையை’

முதல் வாத்தியார் பிரம்பை நீட்டுகிறார், நாங்களும் கைகளை நீட்டுகிறோம். முதலில் எனக்குத்தான் விழுந்தது அடி. சிவபெருமானுக்கு பாண்டியனுடைய ஏவற்காரனும் இப்படித்தான் அடித்தானே?

ஆ, சரியாக நோகின்றது.

ஜெயராமுக்கும் அடி வீழுகிறது. இரண்டு பேரும் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு, வகுப்பிலே போய் இருக்கிறோம். எனக்கு அழுகை அழுகையாக வருகிறது.

கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து, பள்ளிக்கூடம் விடுவதற்காக மணி அடிக்கிறது எல்லோரும் தங்களுடைய வீடுகளை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். நானும் எனது புத்தகப் பைபைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிறேன்.



அப்பா இன்னும் கந்தோராலே வரவில்லை. அவர் ஐந்து மணிக்குத் தான் வருவார். எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு நேரப் படிப்புத் தான். பின்னேரம் இல்லை.

அதோ, அப்பாவின் புத்தக மேசை. பேர்யப் பார்க்கிறேன்.

நல்ல நல்ல புத்தகங்கள். எழுதிய கொப்பிகள், பத்திரிகைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன.

அதற்குள்... .. அடடே! அப்பாவின் போட்டோவா? அப்பா சிரித்தபடி போட்டோவில் இருக்கிறார். எங்களுடைய அப்பா எல்ல வடிவு. கண்ணுக்குக் கண்ணடியும் அணிந்திருக்கிறார். ஏன்? எங்களுடைய அம்மாவும் நல்ல வடிவுதான்.

அம்மா தன்னுடைய வயிற்றுக்குள்ளே எனக்கொரு தங்கச் சிவைய வைத்திருக்கிறாராம் பாவைப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடி விளையாடி அலுத்துப் போச்சது. சிவபாலனுடைய தம்பிமாதிரி எனக்கும் ஒரு தம்பி அல்லது தங்கச்சி வேண்டுமென்று நான் ஒவ்வொரு

நானும் சிவ பெருமானிடம் சும்மிடுகிறேன். ஏன்தான் அந்தச் சிவபெருமான் என்னுடைய தங்கச்சியை அம்மாவின்னுடைய வயிற்றுக்குள்ளே ஒளித்து வைத்திருக்கிறோ? சிவ பெருமானே! நான் தங்கச்சியை நுள்ளவே மாட்டேன். அம்மாவின் வயிற்றுக்குள்ளே ஒளித்து வைத்திருக்க வேண்டாம். அம்மாவின் வயிறு பெரிதாகத்தான் இருக்கிறது நானும் முன்பு அம்மாவின் வயிற்றுக்குள்ளேதான் இருந்தேனாம்! உண்மையோ, பொய்யோ? சிவ பெருமானுக்குத்தான் தெரியும். எப்படித்தான் நான் அம்மாவின் வயிற்றுக்குள்ளே இருந்தேனாம்! அங்கே கதிரையெல்லாம் இருக்கிற தாக்கும்! பாவம், அம்மாவுக்கு நொந்திருக்கும். இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில், தான் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் தங்கச்சியைக் கொண்டு வந்து தருவதாக அம்மா நேற்றுக் காலையிலே சொன்னார்.

நான் எனக்கு வரவிருக்கிறதங்கச்சியைப்பற்றி கதையெழுதப்போகிறேன். அப்பாவின் மேசையிற் கிடந்த கடதாசி, பேனை எல்லாம் எடுக்கிறேன்.

ஈ! இதென்ன? அப்பா என்னவோ எல்லாம் எழுதியிருக்கிறார். இதற்குமேலே நான் தங்கச்சியின் கதையை எழுதினால்தான் நல்லது.

கதை எழுதுகிறேன். முதலில் பேனையால் எழுதுகிறேன். பிறகு பென்சிலால் எழுதுகிறேன். பிறகு கிறப்பென்சிலால்—சிவப்பு, பச்சை, நீலம்.....

டக் ... டக்..... டக்.....

அப்பா வருகிறார். நான் கதை எழுதுகிறதைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுவார்.

நான் கதை எழுதுகிறேன்.

படர்!.....

'ஐயோ அப்பா, அடிக்காதீங்க. அப்பா அடிக்காதீங்க' நான் அலறுகிறேன்.

'டேய் இனிமேல் இப்படிச் செய்வாயா, செய்வாயாடா?' அப்பா அடியடிபென்று அடிக்கிறார். எனக்குச் சரியாக வலிக்கிறது.

படுத்திருந்த அம்மா ஓடிவருகிறாள். 'ஏன் அவனைப் போட்டு அடிக்கிறீர்கள்?'

'நீ கொடுத்த செல்லத்தால் தான் அவன் இப்படி.....'

'அப்படி என்னதான் நடந்தது?'

'என்னதானா? நான் பத்திரிகைக்கென்று எழுதிய தொடர் நாவலுக்கு மேலே பேனை, பென்சில் எல்லாவற்றாலும் கறுக்கிவிட்டான். இப்போது நான் என்ன செய்வது? அப்பா ஆத்திரத்தோடு கத்துகிறார்

'குழந்தை ஏதோ தெரியாமல் செய்துவிட்டான். பொறுத்துக் கொண்டால் என்ன? உங்களுக்கு கதை பெரிதா, குழந்தை பெரிதா?' அம்மா எனக்காக அப்பாவுடன் வழக்குப் பேசுகிறார். அம்மா நல்லவள்.

'நீரும், உம்முடைய குழந்தையும்' அப்பா கோபத்தோடு சொல்கிறார். சொல்லிவிட்டு, நான் கதை எழுதிய தாள்களைப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்.

அம்மா என்னை அணைத்தபடி, அறைக்குள் அழைத்துச் செல்கிறார். கட்டிலில் இருந்தபடி 'ஏன் கோபால்? என்ன செய்தாய்?' என்று கேட்கிறார்.

'அம்மா, நான் நான்...கதை எழுதினேன்' எனக்கு அழகைதான் வருகிறது. அப்பா அடித்த அடி இப்போதும் வலிக்கிறது.

அம்மா என்னை வாரி, அப்ப

டியே நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்கிறார்.

அப்பா எழுதிய கதையென்றால் எல்லோரும் படிக்கிறார்கள். நான் எழுதிய கதைக்கென்றால் அப்பாகூட அடிதான் தருகிறார். இது ஏன்?

அம்மாவின் மார்பிலே தலையை புதைத்தபடி, என் சோக உணர்வு தீரும்வரைக்கும் அழுதுகொண்டிருக்கிறேன்.



● இந்த உலகில் 2500 வகை பாம்புகள் உள்ளன. இவற்றுள் கொடிய விஷப் பாம்புகளின் தொகை பத்தில் ஒரு பங்கே என்று 'நவுகைப் ஸிஸின்' (விஞ்ஞானமும்—வாழ்வும்) எனும் சஞ்சிகை தெரிவித்துள்ளது. ஆண்டுதோறும் இந்த அவனியில் பாம்புக் கடியால் 40 ஆயிரம் மக்கள் சாகிறார்கள். விஷப் பாம்புகள் மக்களின் வீடுகளுக்குள்ளேயே போய் அவர்களைத் தீண்டுகின்றன. இவை வராமல் தடுக்க, வீட்டைச் சுற்றி கடுகைப் போட்டுவைப்பது நல்லது. இதன் மணத்தை பாம்புகள் வெறுக்கின்றன. 2-வது உலக யுத்த முடிவில் 15 மீட்டர் நீள மலைப் பாம்பு பர்மாவில் கொல்லப்பட்டது. இதன் வயிற்றுக்குள் இரும்புத் தொப்பி அணிந்த ஜப்பானிய ராணுவ வீரனின் உடல் இருந்தது.

● சாப்பாட்டு வேளைக்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னதாக ஒரு வாழைப்பழம் தின்றால், வயிற்றிலுள்ள கிருமிகள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பதரைச் சதவிகிதம் அழிந்து போய்விடும்.

● பாலை அதிகமாக வற்றக்காய்ச்சினால் அதிலுள்ள 'பாஸ்பேட்' என்ற சத்துக்குறைந்துபோய் விடுகிறதென ஆராய்ச்சியின் மூலம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ லங்கா சாகீர்த்தீய மண்டலத்தின்

பரிசு பெற்ற

"தண்ணீரும் கண்ணீரும்"

சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியரான

டொமினிக் ஜீவா

எழுதிய

முன்றாவது

சிறுகதைத் தொகுதி

ஜெயகாந்தன்

முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

சாஸையின் திருப்பம்

விலை ரூபா 2-50

பொது நூல் நிலையங்கள், கல்லூரி, வாசிகசாலைகள்
தமிழ் மன்றங்கள், விற்பனையாளர்களுக்கு

கமிஷன் உண்டு.

தொடர்பு கொள்ளும் முகவரி

மல்லிகை அலுவலகம்

60, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

MARCH.

MALLIKAI

முடக்கத்தான்

விட்டமின் மாத்திரை

8 விசிலை ஒன்றுக்கு

5 முட்டைகளின் சக்தியுடையது

★ வீரியம்

★ சுகம்

★ ரூபலாவண்யம்

தரக்கூடிய

அற்புத மாத்திரை

முடக்கத்தான் வெட்டுக்காயத் தைலம்

உடன் காயத்திற்கும், தேள்கடி, நாய்கடி, சொறி,
சிரங்கு, பல்வலி, காதுக்குத்து, போன்ற

வியாதிகளுக்கும்

புகழ்வாய்ந்த தைலம்.

மற்றும்

நோவுகளுக்கும், அண்டவாய்வுக் குத்து, வாதம்,

ரோகங்களுக்கும்

நேரில் சந்தித்து ஆலோசனைகளும் பெறலாம்.

ஐ. எஸ். பி. வித்தியாவங்ச வைத்தியர்

32/4, கங்கொர்டை ரோட்,

குருநாகல்.

யாழ்ப்பாணத்தில் விற்பனையாகுமிடம்:

எம். கே. எம். பீடா ஸ்ரோர்ஸ்

65, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம், 60, கஸ்தூரியார் வீதியில் இருப்பவரும் மல்லிகை
ஆசியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீனா அவர்களால்,
யாழ்ப்பாணம் நல்லூர், திருவள்ளூர் அச்சகத்தில், அச்சிட்டு வெளியிடப்
பெற்றது.